

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 240

Robert Sniffinch, Wereldreiziger

20 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

Robert Sniffpinch, Wereldreiziger.

HOOFDSTUK I.

Baxter is buiten zich zelf.

Er hing een onaangename stemming in het groote gebouw van Scotland Yard.

De agenten spraken slechts op fluisterenden toon met elkaar.

De brigadiers deden hun wachtkamer dicht en de inspecteurs waren in het geheel niet te naderen.

Wie een boodschap had af te geven, of een bevel in ontvangst had te nemen in het vertrek waar de heer Baxter zetelde, deed dit zoo snel hij maar kon.

En telkens als de deur van dat vertrek open ging, hoorde men de bulderende stem van den heer Fileas Baxter, die blijkbaar in een hoogst opgewonden humeur scheen te verkeerren.

Het was waar — het humeur van den grooten man was dien dag abominabel.

Dat was ook geenszins te verwonderen, want nog pas enkele uren geleden was John Raffles, de onvindbare Lord Lister, voor de zooveelste maal op de raadselachtigste wijze ontkomen aan de handen der politie, die reeds stellig meende hem ditmaal vast in haar greep te hebben!

Die man moest dan wel over een bovenaardsche macht beschikken!

Nog steeds was het Baxter alsof hij droomde.

Nu en dan hief hij met een wanhopig gebaar de handen ten hemel.

Dan weder ging hij voor een van de ramen staan, die op de Oxfordstreet uitzag en trok woedend aan zijn rosblonden baard, alsof dit mannelijk sieraad er schuld

aan droeg dat John Raffles, glad als een aal, weder ontkomen was.

Baxter was niet de eenige aanwezige in het vertrek.

In een der hoeken was een kleine schrijftafel geplaatst en voor die tafel zat een man met groote ijver te schrijven.

Wel is waar scheen die ijver wel een weinig gemaakt te zijn, want herhaaldelijk wendde de man een schuin-schen blik uit zijn kleine zwarte muizenooogen naar zijn onmiddellijken chef.

En dan deed telkens een spottend lachje vol leed-vermaak zijne dunne lippen krullen.

Die man was Marholm, de particuliere secretaris van Baxter, zijn factotum, zijn rechterhand, en tevens zijn *enfant terrible*.

Want er waren in het geheele gebouw wellicht geen twee menschen die den moed hadden Baxter de waarheid te zeggen.

De tweede man die dit durfde was James Sullivan, de onlangs aangestelde bekwame detective.

Eindelijk, vermoeid van zijn lange wandelingen door het groote vertrek liet de hoofdinspecteur zich in een breeden leunstoel voor zijn schrijftafel neervallen.

Hij trommelde zenuwachtig met zijn dikke vingers op het tafelblad en barstte daarop uit:

— Wel, Marholm, wat zeg je er nu van?

— Waarvan, mijnheer Baxter? vroeg de secretaris langs zijn neus weg, ofschoon hij zeer goed wist wat zijn chef bedoelde.

— Vraag je mij dat nog? Waarvan anders dan van de ontsnapping van dien brutalen schurk John Raffles!

— Brutaal is hij, mijnheer Baxter — maar ik blijf volhouden dat hij geen schurk is!

— Niet? Hoe noem jij dan iemand die inbreekt en steelt?

— Onder gewone omstandigheden een dief. Maar gij weet ook wel dat John Raffles een buitengewoon man is, die een zeer groot gedeelte van het gestolen geld besteedt aan een edel doel, namelijk om duizenden die niet genoeg hebben, van het noodige te voorzien!

Baxter liet zijn vuist met geweld op het tafelblad neerkomen.

— Dat is een opvatting die ik niet deel! riep hij woedend uit. Men is een dief of men is een fatsoenlijk man!

De secretaris maakte een ongeduldige beweging.

— Daarover zullen wij het wel nooit eens worden, mijnheer Baxter.

Baxter begon weder met zijn vingers te trommelen en vroeg na eenigen tijd:

— Geloof jij dat Raffles met den duivel in verbinding staat?

— Ik zou het u niet kunnen zeggen, mijnheer Baxter, want ik ken noch den een noch den ander persoonlijk. Maar wel heb ik soms den indruk gekregen dat de Groote Onbekende over een bovennatuurlijke macht beschikt, zoo als gisternacht bijvoorbeeld.....

— Ja juist laten wij over gisternacht praten, riep Baxter uit. Het is bijna ongelooflijk! Daar zit zijn medeplichtige gevangen in het Huis van Bewaring, wij komen er door een gezegend toeval achter dat deze man een poging tot ontvluchting wilde wagen, wij nemen natuurlijk aan dat zijn vriend hem daarbij de behulpzame hand zou bieden en wij leggen niet minder dan vijftig agenten in hinderlaag en wat gebeurt er?

— Raffles doet alsof de vijftig agenten zuigelingen waren, of uit lucht bestonden, en hij verdwijnt alsof hij in nevel was opgelost!

— Juist, Marholm! en nu vraag ik je hoe is dat mogelijk! Wij hebben het huis waar hij zich bevond, van onder tot boven onderzocht, wij hebben de straat afgezet, en toch is de bandiet nog door het cordon heen gebroken.

— Raffles is geen bandiet, mijnheer Baxter.

— De edele gentleman wilde ik zeggen, verbeterde Baxter ironisch, terwijl hij een buiging maakte voor

een denkbeeldig persoon. Maar gentleman of bandiet, hij heeft weten te ontkomen!

— En als men alles goed nagaat, mijnheer Baxter, zelfs op een vrij eenvoudige manier! John Raffles is waarschijnlijk een aanhanger van de leer dat eenvoudig het kenmerk van het ware is! Als men zijn ontvluchtigen achteraf onder een vergrootglas legt, natuurlijk voor zooverre men ze kent, dan moet men wel tot de slotsom komen, dat het eigenlijk heel eenvoudig in zijn werk is gegaan.

— Noem jij dat eenvoudig! schreeuwde Baxter woedend.

— Wel zeker, mijnheer Baxter. Het is gebleken dat Raffles als een dronken matroos het huis is binnen gegaan en dat hij het als een agent van politie over het dak weder heeft verlaten. Dat is alles!

— Dat is alles! bouwde Baxter den secretaris na. En mij dunkt dat het genoeg is!

Even heerschte er zwijgen in het vertrek.

Men hoorde niets dan het krassen van de pen van Marholm.

Toen keek de secretaris weer op en vroeg:

— En heeft men volstrekt geen spoor van hem ontdekt?

— Niet het minste! Eenige agenten hebben het getoeter van een automobiel vernomen, en voorts heeft men aan het afgebroken stuk van een der tralies in het celraam een dun maar sterk koord gevonden, aan het einde voorzien van een soort stalen weerhaak, die blijkbaar met een windpistool werd afgeschoten. En dat is alles!

— Ja, en dat is nu alles! zeide Marholm op zijn beurt het zijn chef na.

— Maar wij zullen het er niet bij laten! schreeuwde Baxter op woedenden toon.

— Daarin hebt gij gelijk, mijnheer Baxter,

— Al zou ik hemel en aarde moeten bewegen, al zou ik geheel Londen het binnenste buiten moeten keeren, al zou het mij tien pond sterling kosten, ik moet en zal dien John Raffles in handen krijgen!

— Tien pond sterling is een heel bedrag, mijnheer Baxter!

— Dat weet ik, Marholm, dat weet ik — maar ik zou het er gaarne voor over hebben!

Een zacht kloppen op de deur deed hem ophouden.

— Binnen! riep hij op barschen toon.

Een agent van politie trad het vertrek binnen.

Hij wierp een schuwen blik op het gelaat van den almachtigen chef en kwam schoorvoetend naderbij.

- Wat moet je? vroeg Baxter op ruwen toon.
- Een briefje voor u, chef, antwoordde de agent.
- Geef hier! riep Baxter uit.

De agent stak Baxter een vrij groote gele enveloppe toe en maakte toen zoo spoedig hij kon, dat hij weder weg kwam.

Baxter behoefde de enveloppe niet open te scheuren, want zij bleek drukwerk te bevatten.

Hij trok er een kaart uit, van donker geel, geschept papier, met fraaie letters bedrukt.

Half luid las Baxter:

„Het Koninklijk Aardrijkskundig Genootschap heeft de eer den Weled. Heer Fileas Baxter uit te noodigen, tegenwoordig te zijn bij de belangwekkende lezing met lichtbeelden, welke ons hooggeacht lid, de heer Robert Sniffpinch, op Vrijdagavond 16 September zal houden in het vereenigingsgebouw van het Genootschap.

Het onderwerp der lezing wordt gevormd door de jongste reis van den heer Sniffpinch naar Tibet.

Op een drukke opkomst rekenend, met het oog op den grooten naam van den conferencier,

Voor het Genootschap voornoemd,

Hoogachtend,

De secretaris,

w.g. JACKSON.

Baxter wierp de kaart op tafel.

Hij was sedert eenige jaren lid van het Genootschap en hij had steeds met veel belangstelling de verschillende lezingen bijgewoond.

Op dit oogenblik echter stond zijn hoofd naar iets anders.

Er was in dat hoofd slechts plaats voor een gedachte — en die gedachte luidde:

„John Raffles!”

Baxter liep nog eenige malen op en neer en greep toen zijn uniformpet, drukte die met een resoluut gebaar op zijn hoofd en zeide tot Marholm:

— Ik ga nog eens confereeren met mijnheer Sullivan, Marholm!

— Dat is een goed idee, mijnheer Baxter, twee weten soms meer dan een!

— Ik wilde dat je met zulke ernstige zaken den spot niet dreef, zeide Baxter op strengen toon.

— Ik zal er om denken, mijnheer Baxter, beloofde Marholm nederig.

De deur viel achter Baxter dicht.

Dadelijk legde Marholm de pen neder en rekte zich behagelijk uit!

Toen haalde hij zijn snuifdoos te voorschijn, nam er een flink snuifje uit, knipte de gestorte korrels met duim en ijsvinger van zijn das, en zeide half luid:

— Een zeer merkwaardige ezel.

HOOFDSTUK II.

Robert Sniffpinch arriveert.

Den volgenden dag omtrent denzelfden tijd, scheen er iets bijzonders gaande te zijn aan 't Victoriastation.

Op het perron liep een groepje uiterst deftige heeren heen en weer, zonder uitzondering gedekt met een hoed, en waarin men den professor of den geleerden op een mijl afstand rook.

Zij waren van top tot teen in het zwart, met uitzondering van hun gekke handschoenen, als die niet van een andere kleur geweest waren, had men kunnen denken dat zij zich naar een begrafenisplechtigheid gingen begeven.

De heeren spraken weinig en schenen nogal opgewonden te zijn.

Nu en dan stonden zij voor een der wachtkamers stil en wierpen een blik naar binnen.

Daar zat nog een heer in het zwart, die blijkbaar was aangesteld als bewaker van een reusachtigen krans.

Van dien krans hing een breed lint af, waarop met vergulde letters te lezen stond:

„Het Koninklijk Aardrijkskundig Genootschap aan zijn stoutmoedig en beroemd ezelid Robert Sniffpinch.”

Als de heeren zich dan weder hadden gerustgesteld en er zich van overtuigd hadden dat hun huldeblijk zich nog steeds op dezelfde plaats bevond, hervatten zij hun wandeling.

Iedere minuut vroegen zij aan den chef, hoe laat de trein uit Tilbury aankwam, ofschoon al de geleerde heeren het uur van aankomst zeker wel tien malen op hun manchetten hadden genoteerd.

Tien minuten voor dat de trein moest aankomen riep een der heeren, de professor in de Aardrijkskundige Staatshuishoudkunde, Slobberwock, een buitengewoon lang man en zoo mager als een bezemsteel:

— Als onzen waarden vriend maar geen ongeluk is overkomen!

— Waarom zou hem een ongeluk zijn overkomen? vroeg een klein, kogelrond mannetje, dat onophoudelijk zijn hoed afnam en zich dan met een onmetelijken zakdoek over het volmaakt kaal hoofd wreef.

— Waarom collega? riep professor Slobberwock uit.

— Wel, omdat hij er nog niet is!

— Waarom zou hij er nu al zijn, collega, ging het kogelronde mannetje voort. De trein komt eerst over 9 min. 3 seconden aan.

Tegen die redeneering viel niets in te brengen.

En toch was de koppige professor niet overtuigd.

— Er kan onderweg wel iets gebeurd zijn! mopperde hij. Misschien heeft hij wel vergeten dat hij naar Londen zou komen! Of hij is in een verkeerden trein gestapt!

De kleine dikzak haalde de schouders op.

— Dat zijn maar praatjes, collega! zeide hij op minachtenden toon. Denkt gij dat een man die drie jaar in Tibet heeft gereisd en aan de grootste gevaren heeft blootgestaan, zich als een klein kind zal gedragen, wanneer hij te Tilbury op den trein moet stappen?

— Alles goed en wel — maar in Tibet behoefde hij niet met een trein te reizen!

Daartegen viel weinig in te brengen en daarom deed de kleine professor er het zwijgen maar toe.

Langzaam kropen de wijzers op de grote stationsklok voort.

Het uur van aankomst van den trein sloeg.

Wel twintig paar oogen waren strak op twintig manchetten gevestigd, terwijl twintig handen even zooveel horloges vasthielden.

Want een professorshorloge was veel nauwkeuriger geregeld dan een stationsklok die misschien wel 5 volle seconden per week voor af achter liep!

En bijna tegelijkertijd klonken er twintig verontwaardigde kreten!

De trein was te laat!

De trein was niet minder dan 17 seconden, wel geteld, te laat!

Dat was een schande en de heeren professoren namen zich aanstonds voor door een hunner vrienden die zitting had in het parlement, deze betreuenswaardige zaak in het Lagerhuis te laten behandelen met den ernst welken zulk een gewichtige aangelegenheid verdiende.

De trein kwam binnenrollen, zooals gezegd 17 seconden telaat.

Met luid geknars van de remmen stond hij onder de beroekte kast stil.

De portieren werden geopend en de reizigers stroomden over het perron.

Het werd een druk gedrang, en de twintig professoren en geleerden hadden eenige moeite bij elkander te blijven.

— Waar is hij nu? riep de kleine professor uit, die te vergeefs op zijn teenen ging staan om te trachten over de hoofden van de reizigers heen te zien.

— Hij is er niet! riep een ander ontdaan. Ik zou onzen dierbaren Sniffpinch uit duizend anderen herkend hebben! Wat zeg ik? Uit honderdduizend, uit miljoenen!

Maar plotseling klonk de schelle stem van professor Slobberwock, die minstens een hoofd boven dat der passagiers uitstak:

— Ik zie hem! Ik zie hem!

Hij haalde zijn zakdoek uit zijn zak en wuifde er als bezeten mee.

Toen scheen hem iets in te vallen.

— Waar is de krans? Voor den duivel waar is de krans nu? Heeft Lobser zitten slapen? Hij is verstrooid genoeg om heelemaal te vergeten wat hij eigenlijk met den krans moet uitvoeren!

Professor Slobberwock zette beide handen als een trompet om zijn mond en gilte zoo luid hij kon in de richting der openstaande deur van de wachtkamer:

— Lobser! kom onmiddellijk hier met je krans! Kom dadelijk, of we royeeren je als lid!

Bijna op hetzelfde oogenblik kwam Lobser met alle uiterlijke kenteekenen van schrik uit de wachtkamer toesnellen.

Maar hij was alleen!

— Wat is er aan de hand? riep hij, verward en verlegen.

— Je krans, ezel! Je vergeet den krans! riepen de verschillende stemmen.

Lobser maakte rechtsomkeer, liep daarbij een krul van de been die hem eenige scheldwoorden achterna zond, keerde terug met den krans, struikelde er over,

krabbelde weder overeind, struikelde toen nogmaals en bonsde ten slotte tegen den stationschef aan, die zich over hem ontfermde en den krans droeg ter plaatse waar hij behoorde te zijn, namelijk te midden van het groepje zwarte en deftige geleerden.

Het was hoog tijd!

Want reeds begon de hoop reizigers te dunnen en het volgende oogenblik stond de heer Robert Sniffpinch tegenover de professoren, die hier waren verschenen, om hem namens het Aardrijkskundig Genootschap voorloopig te verwelkomen, tot tijd en wijle in de groote vergaderzaal een waardiger ontvangst zou worden voorbereid.

De heer Sniffpinch was ongeveer veertig jaar, stevig gebouwd, en met een gelaat als een kwaden bulldog.

Hij had een kort baardje dat er uitzag alsof het van touw gemaakt was en een kleinen knevel die er niet veel beter uitzag.

Zijn ooren stonden ver van zijn hoofd, zijn kaken waren breed en sterk, zijn zwarte wenkbrauwen zwaar, de oogen grijsblauw en doordringend.

Het geheele gelaat getuigde ontegenzeggelijk van persoonlijk moed en wilskracht.

Maar een goed opmerker had er tevens niet weinig ijdelheid op kunnen lezen!

Blijkbaar wist de wereldreiziger Robert Sniffpinch heel goed wat hij waard was!

Hij was gekleed in een kostuum dat het midden hield tusschen een fietspak en het kostuum van een vlieger en droeg een bontmuts, ofschoon het voor den tijd van het jaar zeer warm was.

Hij was niet alleen, maar werd vergezeld door twee heeren, leden van het bestuur van het Aardrijkskundig Genootschap, die hem tot Tilbury tegemoet waren gereden, om hem aanstonds te kunnen begroeten wanneer hij den voet op den bodem van het Vereenigd Koninkrijk zou hebben gezet.

Dan waren er nog drie bedienden, waaronder een Tibetaan, in zijn eigenaardige volksdracht, die niet weinig de aandacht trok.

Deze drie bedienden hielden zich met zijn bagage bezig.

Maar zelf droeg de ontdekkingsreiziger een kleine maar stevige tasch van geel leder, waarvan hij zich tot geen prijs scheen te willen ontdoen, ofschoon reeds ettelijke geleerde heeren hadden aangeboden hem van deze tasch te ontlasten.

Slobberwock had den krans gegrepen, daar hij we-

gen zijn verbazende lengte de minste kans liep over het gevaarte te vallen.

Hij trad op Sniffpinch toe, schraapte eenige malen zijn keel en begon toen:

— Hooggeachte Sniffpinch! Dierbaar medelid! Held! Dappere onderzoekingsreiziger! Blinkende ster aan het firmament der wereldreizigers! Onwrikbare rots! Wees welkom in ons midden! Wij begroeten in u een echten zoon van Albion! Het was omstreeks drie jaren geleden, op een schoonen zomerschen Septemberdag.....

Maar verder dan dien Septemberdag zou professor Slobberwock ditmaal niet komen.

Sniffpinch had namelijk een buitengewoon groot horloge te voorschijn gehaald, en vroeg nu op drogen toon:

— Duurt het lang?

— Wat meent gij, waarde Sniffpinch, stamelde Slobberwock.

— Ik wilde vragen of gij voornemens zijt een toespraak tot mij te houden.

— Iets dergelijks lag inderdaad in mijn plan, hooggeachte collega, stotterde de lange professor.

— En daarom vroeg ik: duurt het lang? vervolgde Sniffpinch onverbiddelijk.

Slobberwock kuchte eenige malen.

Het was blijkbaar voor het eerst dat men hem deze vraag stelde.

Maar de wereldreiziger redde hem uit de verlegenheid.

Hij klapte hem zoo hard op den mageren schouder, dat de professor als een reusachtig knipmes dubbelvouwde en riep toen uit:

— Ik zal u niet langer in de onzekerheid laten. Gij moet weten, dat ik hedenmorgen, in de haast, zoo goed als niet ontbeten heb. Gij kunt u de gevolgen voorstellen voor een man van mijn lichaamsomvang. Om kort te gaan, ik lijd aan een geeuwhonger, die aanstonds moet worden voldaan, als gij ten minste niet wilt, dat ik u hier allen met huid en haar verslind.

Tallooze kreten van beklag werden vernomen.

De hooggeleerde heeren riepen als om strijd, dat Sniffpinch onmiddellijk mede moest gaan en dat men met de toespraak kon wachten, tot hij sterk genoeg was, om die te verdragen.

Dat was een voorstel naar den zin van den beroemden wereldreiziger.

Zijn gelaat klaarde op.

Het was duidelijk, dat hij zijn maag zeker niet ver-

onachtzaamde, en niet van plan was, haar te kort te doen ter wille van een mageren professor, die met alle geweld een toespraak wilde houden, waarvan het einde niet te zien was.

En zoo trok dan het troepje, gevolgd door de bedienden, naar den uitgang van het station, waar reeds een aantal auto's stond te wachten, waarvan de eerste met bloemen en groen versierd was.

En nu ontstond er weder een nieuwe strijd tusschen de geleerde heeren over de vraag, aan wie van hen de eer zou te beurt vallen, met den beroemden man in een en denzelfden wagen te rijden naar het vereenigingsgebouw.

De ontdekkingsreiziger maakte hieraan zelf een zeer spoedig einde, door den chauffeur toe te bulderen:

— Vooruit, kerel! Rijdt op!

Waarna hij in de auto sprong, het portier achter zich dicht trok, en wegreed, terwijl de achterblijvenden maar moesten zien, hoe zij hals over kop in de andere auto's duikelden, ten einde hun kostbaren gast niet uit het oog te verliezen.

Bijna tegelijkertijd kwamen de auto's voor het gebouw van het Koninklijk Aardrijkskundig Genootschap aan.

Op de stoep had zich het geheele bestuur opgesteld, met den president in het midden, gewapend met een groote rol papier, geflankeerd door den secretaris, die alweder een zeer grooten krans torste.

Sniffpinch wierp een wantrouwend blik op de rol papier.

— Alweer een toespraak, mompelde hij in zich zelf. Men kan wel zien, dat al die heeren vanmorgen behoorlijk ontbeten hebben.

Aarzelend stapte hij uit en beklom de trappen van het prachtige gebouw.

De geleerden volgden hem op den voet.

De president ontrolde zijn papier, schraapte zijn keel, trok zijn manchetten uit zijn mouwen, schoof zijn bril recht, wierp den teruggekeerden reiziger een ernstigen blik toe en begon:

— Edele held! Rots in zee! Toeverlaat der Britsche Aardrijkskundigen! Dappere onderzoeker die zijt doorgedrongen tot in het binnenste van de meest woeste werelddeelen! Wees welkom! Het was op een Zomerschen Septemberdag, toen.....

Maar wat er eigenlijk op dien Septemberdag geschiedde, zou ook nu nog niet onthuld worden.

Want Sniffpinch was hals over kop de trappen weder afgesneld, op de versierde auto toegerend, die nog altijd stond te wachten, en had den chauffeur toegeeroepen:

— Breng mij naar het hotel! Onmiddellijk! Als je onderweg nog eens durft ophouden, schiet ik je neer,

En met die woorden stortte Sniffpinch zich in de auto, die dadelijk wegreed, in een wolk van benzine-rook gehuld.

HOOFDSTUK III.

Sniffpinch heeft honger.

Het hotel waar de wereldreiziger zijn intrek had genomen lag in het midden van de City en behoorde tot de grootste en beste van de stad.

Het was er zeer druk op het oogenblik dat Sniffpinch in zijn met bloemen versierde auto kwam voorrijden en daar men bovendien in Engeland de logeergasten lang niet zoo vertroetelt als bij voorbeeld in Duitschland of in Zwitserland, zoo kon het gebeuren dat de groote man reeds was uitgestapt, den chauffeur had betaald, en, met zijn kostbare gele tasch stevig tegen zich aangeklemd, eenigen tijd in de reusachtige vestibule had rondgelopen, voor iemand van het personeel notitie van hem nam.

Nu was Sniffpinch in Tibet op het punt van hotels wel niet verwend, maar deze veronachtzaamheid van zijn beroemde persoon was hem toch wel wat kras.

Zijn humeur werd er in ieder geval niet beter op. Hij keek den kellner, die nu voor hem stond barsch aan en vroeg:

— Ken je me niet, man?

— Neen, mijnheer! antwoordde de kellner.

— Je weet dus niet wie ik ben?

— Ik heb niet het voorrecht, mijnheer!

— Ik ben Robert Sniffpinch!

— Ah! zeide de kellner onverschillig, en het was

duidelijk dat de wereldreiziger met even veel succes had kunnen zeggen dat hij Brown of Smith heette.

— Je schijnt nog niet van Robert Sniffpinch gehoord te hebben, mannetje? vroeg de beroemde man, terwijl hij zijn wenkbrauwen dreigend fronste.

— Neen, mijnheer! antwoordde de kellner.

En de man maakte zoo waar aanstalten om zijn weg te vervolgen!

Maar Sniffpinch greep hem bij den arm en dwong hem om stil te staan.

— Komen hier geillustreerde bladen in het hotel? vroeg hij grimmig.

— Zeventien Engelsche en drie-en-twintig buitenlandsche, mijnheer! antwoordde de kellner eenigszins verbluft.

— Kijk je die wel eens in, mannetje?

— Nu en dan, mijnheer!

— En heb je daar mijn portret niet in gevonden?

De kellner keek den bezoeker wat aandachtiger aan en riep toen uit:

— Wel zeker, mijnheer, nu herinner ik het mij. Ik vraag u verschooning dat ik u niet dadelijk herkende, maar op het portret dat ik van u gezien heb, zaagt gij er uit als een Eskimo.

— Als een Eskimo! riep Sniffpinch verontwaardigd uit. Dat was het nationale kostuum van den Tibetaan, ezel! En breng mij nu onmiddellijk naar mijn kamers die reeds besteld zijn.

De kellner scheen nu toch langzamerhand tot het besef te komen dat hij met een belangrijk personage te doen had.

Hij verzocht Sniffpinch ten minste hem te willen volgen naar het bureau van de secretaresse van het hotel, een bleek, zwaar gepoederd meisje, dat achter een soort van toonbank zat, voor een reusachtig bord, dat met sleutels was volbehangen.

— De kamers van mijnheer Picksniff, miss, als ik u verzoeken mag, riep de kellner.

— Sniffpinch, domkop, snauwde de wereldreiziger hem toe.

Met een beminnelijk lachje wendde de secretaresse haar blikken van een kolossaal register dat voor haar lag naar den pas aangekomen gast.

— Gij zijt mijnheer Robert Sniffpinch, de beroemde ontdekkingsreiziger? vroeg zij.

— Die ben ik, miss, antwoordde Sniffpinch, terwijl hij een hooge borst zette.

Zijn stemming verbeterde reeds een weinig.

De gepoederde dame had blijkbaar de juiste snaar aangeroord.

Zij greep naar het bord achter zich, en nam er, half op tast twee met een ketting aan mekaar gebonden sleutels af, welke zij den nieuwen gast overhandigde:

— Hier zijn uw sleutels, mijnheer Sniffpinch, zeide zij met koket glimlachje. Wij hebben twee van de beste kamers voor u gereserveerd. Kellner, wijs mijnheer onmiddellijk den weg! Hij zal wel vermoeid zijn van zijn reis van Marokko hierheen.

Sniffpinch zette een zuurzoet gezicht.

— Neem mij niet kwalijk, miss, maar ik kom van Tibet! zeide hij.

— O, dat is bijna net hetzelfde, mijnheer! riep het gepoederde meisje met een helder lachje uit.

De wereldreiziger liet geen tijd verloren gaan om haar het tamelijk belangrijk verschil duidelijk te maken, maar volgde den kellner die reeds op hem stond te wachten.

— Zal ik uw tasch dragen, mijnheer? vroeg de man.

— Neen! antwoordde Sniffpinch op korten toon. Die geef ik niet uit mijn handen!

De kellner dacht er niet aan om aan te dringen, maar liep naar de lift, op de hielen gevolgd door den wereldreiziger.

De groote kooi, die gemakkelijk twintig personen kon bevatten, steeg snel en hield niet op voor de derde verdieping bereikt was, waar de kellner de deur opende en Sniffpinch door een breede gang voorging naar zijn vertrekken, die op het Strand uitzagen.

— Wenscht mijnheer nog iets? vroeg de kellner, alvorens zich te verwijderen.

— Ik wensch om te beginnen met rust te worden gelaten, en vervolgens wensch ik een stevigen maaltijd en dat wel zoo spoedig mogelijk.

— Wat wenscht mijnheer te gebruiken?

— Dat is mij volkomen onverschillig. Maar waecht eens, breng mij maar een paar plakken kameelenbult.

— Kameelenbult? waar haal je dat vandaan? stotterde de kellner. Het spijt mij, mijnheer, maar die hebben wij op het oogenblik niet.

— Heb je tong van lama's?

— Tot mijn spijt niet, mijnheer.

— Maar dan toch wel hoop ik gestoofde apenbillen?

De kellner meende een oogenblik met een gek te doen te hebben, maar toen bedacht hij bijtijds dat de nieuwe gast pas uit Tibet was teruggekomen, waar

dergelijke zorderlinge gerechten blijkbaar iets heel gewoons waren.

Hij zeide nu brutaal weg:

— De laatste portie is zoo even weggegaan, mijnheer.

— Nu, breng mij dan maar een biefstuk, of wacht eens, breng er maar dadelijk twee. Voorts gestoofde sla, gebakken aardappelen, een halve kip, ingemaakte komkommers, flink wat kaas, een half brood met veel flesschen wijn. Als dit alles is binnengebracht kom je binnen een kwartier terug om te hooren of dat voldoende is. En maak nu dat je weg komt, want als ik honger heb, dan sta ik niet voor me zelf in.

Met deze woorden stak Sniffpinch de hand in den achterzak van zijn broek, haalde er een geweldige revolver uit, en legde die op tafel.

De kellner was volstrekt geen held en hoofd van een groot gezin, en daarom maakte hij spoedig beenen om het bevel van den ontdekkingsreiziger te gaan uitvoeren.

Maar niet zoodra was hij half uit de gang of hij zag de lift stilhouden, en daaruit een twintigtal in het zwart gekleede heeren met hooge hoeden op te voorschijn treden, die druk pratend, en onder alle verschijnselen van een groote opwindung op hem toekwamen.

De kellner bleef verbaasd stilstaan.

Wat wilde deze troep zwarte mannen, die zoo met hun armen zwaaiden en zoo luid snaterden?

— Kan ik de heeren soms den weg wijzen? vroeg de kellner beleefd, terwijl hij hen in den weg trad.

— Ja man, wij moeten onmiddellijk met mijnheer Sniffpinch spreken. Hij moet op deze verdieping zijn kamer hebben.

— Dat heeft hij ook, mijne heeren, maar ik weet niet of gij wel op een gunstig tijdstip komt om met hem te spreken.

— Hoezoo?

— Wel, hij heeft een verbazenden honger, en zoo even een middagmaal besteld dat voor vier normale menschen voldoende zou zijn.

— Dat doet er niet toe. Laat ons toch maar aanstonds bij hem.

— Maar ik moet u nog zeggen, dat hij op veelbetekende wijze met zijn revolver gespeeld heeft, toen ik niet spoedig genoeg het vertrek verliet. Het wapen ligt op dit oogenblik op zijn tafel.

Deze mededeeling scheen de geleerden toch tot nadenken te stemmen.

Zij ondervroegen elkander met den blik en sommigen spraken fluisterend met elkaar.

Toen trad een hunner op den kellner toe en zeide:

— Hoor eens vriend, wij willen den beroemden man op dit oogenblik niet storen. Wij kunnen ons wel voorstellen dat hij honger heeft. Maar evenmin willen wij onverrichter zake terugkeeren. Wijs ons dus een kamer hier aan, waar wij kunnen wachten tot hij gereed is.

— Dat zal gemakkelijk gaan, heeren, zeide de kellner. Wees zoo goed, mij te volgen.

Hij ging de bezoekers voor naar een groot vertrek, dat als een soort wachtkamer was ingericht.

Toen zij daar allen verzameld waren, zei hij:

— Ik zal u aanstonds komen waarschuwen, zoodra mijnheer Snickdrill gereed is.

— De beroemde man heet Sniffpinch, merkte professor Slobberwock streng op.

— Vergeef het mij, mijnheer, ik zal het trachten te onthouden, zeide de kellner.

Het volgende oogenblik was hij weggestormd om het bevel van den ontdekkingsreiziger uit te voeren, en vijf minuten laten kwamen vier kellners toesnellen, beladen met schalen en schotels, borden en glazen, flesschen en kruiken.

Sniffpinch had er zijn jas bij uitgetrokken en slaakte een zucht van verlichting toen hij aan de welvoorziene tafel ging zitten.

De kellner die hem den weg gewezen had en die van tijd tot tijd binnentrad om te zien of de nieuwe gast soms nog iets noodig had, verklaarde later, dat hij al veel in zijn leven gezien had, maar dat de eetlust van den wereldreiziger iedere beschrijving te boven ging.

Met onbegrijpelijke snelheid liet hij de biefstukken, de halve kip, de sla, de kruik ale, en de flesschen wijn door zijn keelgat verdwijnen en het halve brood wist hij ondertusschen spelenderwijs klein te krijgen.

Na een half uur scheen hij vrijwel verzadigd te zijn.

Hij rekte zich behagelijk uit, greep naar zijn jas, haalde er een rieten sigarenkoker uit, met kralen versierd, en welke hij van een Tibetaansch opperhoofd ten geschenke had gekregen en nam daaruit een sigaar van geweldigen omvang.

Gedurende zijn maaltijd was de kleine geellederen tasch steeds onder het bereik van zijn hand blijven staan.

De kellner achtte nu het oogenblik gunstig: het bezoek aan te kondigen.

Hij trad naderbij, zwaaid eeneige malen met zijn servet, kuchte eens en begon toen:

— Ik vraag u duizendmaal verschooning, mijnheer Piffstink, maar.....

De wereldreiziger wierp den kellner een dreigenden blik toe.

— Ik heet Sniffpinch, man, vergeet het nu niet meer, want als ik uit mijn humeur raak, schiet ik verduiveid juist, onthoud dat! Wat had je me te zeggen?

— Daar zijn eenige heeren om u te spreken.

Sniffpinch greep zijn revolver.

— Toch geen reporters? vroeg hij op een toon, die niets goeds voorspelde.

— Neen, mijnheer, reporters zijn het geloof ik niet, antwoordde de kellner angstig.

— Hoe zien zij er uit?

— Zij zijn allen in het zwart gekleed en zij dragen hoge hoeden. Voor het merendeel zijn zij zeer oud, en er is een heel magere heer bij die wel een hoofd boven u uitsteekt.

— Hoeveel zijn het er?

— Een stuk of twintig.

— O, dan zijn het de heeren van het Aardrijkskundig Genootschap. Nu, laat hen dan maar hier. Maar ruim eerst die tafel af.

Met behulp van twee andere kellners werd spoedig de tafel afgenomen en een oogenblik later liet de kellner de twintig geleerde heeren binnentreden.

Slobberwock ging aanstonds met uitgespreide armen op Sniffpinch toe en riep op theatralen toon:

— Eindelijk! Eindelijk hebben wij dan onzen grooten man in ons midden. Zijt gij verzadigd, mijn waarde Sniffpinch?

— Dat gaat vrijwel, old boy, antwoordde Sniffpinch, terwijl hij met beide handen op zijn maag sloeg.

— Welnu, aanvaard dan de heilwenschen van het Koninklijk Aardrijkskundig Genootschap, hetwelk gij hier vertegenwoordigd ziet in zijn bestuur en in de bloem zijner leden..... al zeg ik het zelf.

Hij wachtte even en ging toen aangedaan voort:

— Sniffpinch! Baanbreker van de Engelsche wetenschap! Ridder zonder vrees of blaam! Kostbare parel aan de kroon der Engelsche ontdekkingen! Het was op een schoonen dag in September.....

Sniffpinch wierp een wanhopigen blik om zich heen.

Het was maar al te duidelijk, hij zou aan de toespraak niet kunnen ontkomen.

Maar toch wilde hij nog een laatste poging wagen.

Hij trad op Slobberwock toe en legde zijn breede hand weder met zooveel kracht op diens beenigen

schouder, dat de geleerde heer met een pijnlijk gezicht ineenkromp.

— Ik weet wat je zeggen wilt, mijn waarde Slobberwock, zeide Sniffpinch. Die schoone Septemberdag is in mijn geheugen gegrift. Het is mij alsof het gisteren was toen ik vertrok. Ieder woord dat gij er aan zoudt willen toevoegen, zou den indruk slechts verzwakken dien ik van dien schoonen dag behoud. Wil je eens opsteken?

De vraag kwam zeer onverwacht, maar juist daardoor had zij het gewenschte effect.

Slobberwock geraakte geheel en al van zijn a propos, nam werktuigelijk een der ontzaggelijke sigaren uit den koker die hem werd voorgehouden en zocht toen verlegen naar een stoel.

Lachend zeide Sniffpinch:

— Het spijt mij, heeren, dat ik slechts zoo weinig stoelen tot mijn beschikking heb, maar ons gesprek zal ook wel niet lang behoeven te duren. Om u de gulle waarheid te zeggen, ben ik zeer vermoeid en zouden eenige uren rust mij zeer veel goed doen. Aanstonds komt mijn bagage weer aan, en ik heb zeer veel kostbare stukken te rangschikken.

— Sniffpinch heeft duizendmaal gelijk, riep nu Slobberwock uit. Wij zijn zeer onbescheiden dat wij het hem lastig komen maken, nu hij nog niet eens van zijn roemrijken tocht is uitgerust. Wij zullen heengaan, Sniffpinch, maar eerst moeten wij nog van u weten of het blijft bij het plan dat gij de leden van het Genootschap over drie dagen zult vergasten op de lezing van uw reis, die wij met zoo veel spanning tegemoet zien? — Dat spreekt toch immers vanzelf! riep Sniffpinch uit. En ik denk zelfs meer te houden dan ik beloofde, mijnheeren, voegde hij er op triomphantelijken toon aan toe.

— Nog meer? riep Slobberwock uit.

— Ja, nog meer!

Sniffpinch was naar de tafel togetreden en greep nu zijn kleine gele tasch.

Hij haalde zijn sleutelbos te voorschijn en opende de tasch.

Nieuwsgierig en vol spanning kwamen de twintig geleerden om hem heen staan.

Sniffpinch stak de hand in de tasch en haalde er toen een viertal voorwerpen uit, bijna zoo groot als een duivenei, onregelmatig van vorm en van een vuilgele kleur.

Hij legde de voorwerpen op de palm van zijn hand, wiern een zeevierenden blik in het rond en vroeg toen:

— Wat denkt gij wel dat dit zijn?

— Kieselsteenen! riep er een.

— Vuursteenen, meende een ander.

— Kievitseieren uit het steentijdperk! schreeuwde een derde.

— Dobbelseenen uit het anti-diluviaansche tijdperk!

— De verstandskiezen van een holbewoner! gilde er een.

De wereldreiziger wierp het gezelschap een verachtelijken blik toe.

Hij gooide de vier voorwerpen op zijn hand op en neer en zeide toen:

— Het spijt mij, heeren, dat ik u geen compliment kan maken omtrent uw kennis van edelgesteenten!

— Wat wilt zij zeggen? riep er een.

— Ik wil zeggen dat dit noch kiezelsteenen, noch kievitseieren, noch vuursteenen zijn, noch verstandskiezen, maar ongeslepen diamanten die ik ontdekt heb — raad eens waar?

Geen antwoord.

Blijkbaar waren de heeren niet van zins nogmaals hun vingers te branden.

Maar eindelijk durfde er toch een de veronderstelling wagen:

— In een diamantmijn misschien?

— Neen, mijne heeren — in den rammelaar van een Tibetaanschen zuigeling.

Een zucht van bewondering en verbazing ging door het auditorium.

— Goede hemel!

— Wel sakkerloot!

— Nu nog mooier!

— Wat heb ik nu aan de hand?

Deze en meer dergelijke uitroepen werden vernomen, toen de heeren van hun verbazing bekomen waren.

— En mijn waarde Sniffpinch, hoe zijt gij wel tot die ontdekking gekomen?

— Door een toeval, mijne heeren — zooals dat zoo vaak geschiedt!

— Vertel het ons eens spoedig.

— Nu in enkele woorden wil ik het u wel verhalen!

Sniffpinch deed een geweldigen trek aan zijn sigaar, zoodat hij een oogenblik onzichtbaar was in een dikke rookwolk en begon toen te verhalen:

— Omstreeks drie maanden geleden trad ik de woning van een tamelijk welgesteld Tibetaansch gezin binnen. Maar nauwelijks had ik het tapijt opgetild, dat als deur moest dienen, of ik hield verschrinkt op!

— Men wilde u doden?

— Men lag zeker op den loer?

— De huisheer meende dat gij zijn vrouw wilde overvallen?

Alle stemmen kakelden druk door elkaar.

Totdat plotseling de stentorstem van Sniffpinch er een einde aan maakte door te bulderen:

— Als gij mij in de rede valt kunt ge te vergeefs op het slot van het verhaal wachten!

Dadelijk trad een doodelijke stilte in.

Sniffpinch maakte zich weder een oogenblik onzichtbaar in een rookwolk en besloot toen:

— Ik hield verschrinkt op, omdat ik blijkbaar ergens op getrapt had!

— Op een vergiftige slang!

— Op een scorpioen!

— Op het kleinste kind des huizes!

Weer spraken en schreeuwden allen door elkaar.

Woedend sloeg Sniffpinch met zijn zware vuist op tafel en schreeuwde:

— Als gij nog eens uw mond opendoet, dan zult gij van mij geen woord meer hooren!

— Wij zijn al stil, Sniffpinch, zeide Slobberwock onderdanig, maak wat ik u bidden mag uw verhaal af.

— Nu dan — ik trad niet op een slang, een scorpioen of op een kind, maar wel op een voorwerp, uit klei gebakken, van een steel voorzien, en dat er ongeveer juist zoo uitzag als de rammelaar van onze Europeesche babys, maar alleen vrij wat grooter. Plotseling zag ik iets glinsteren. Ik bukte mij en raapte de vier voorwerpen op, welke gij hier in mijn hand ziet! Een daarvan was gekrast, omdat ik er het ijzer van mijn schoen op gezet had en die kras glinsterde — er hadden diamanten in den rammelaar gezeten! En nu is mijn verhaal ten einde, mijne heeren!

Een onbeschrijfelijk tumult volgde op deze woorden. Allen verdrongen zich om den wereldreiziger.

Iedereen wilde de steenen bezien en betasten, die waarlijk zeer veel geleken op gewone keisteenen.

— Het is ongelooflijk!

— Het is zeldzaam merkwaardig!

— Het klinkt als een sprookje!

— Dat kon alleen onzen Sniffpinch overkomen!

— Hij heeft daar een kapitaal van dertig duizend pond sterling in zijn handen!

— Zeg maar veertig duizend!

— Nu dat is wat overdreven!

— Wat? overdreven? Ik zou ze aanstonds voor vijftig duizend willen koopen!

Maar eindelijk klonk de stem van Slobberwock boven het rumoer uit, die riep:

— Gij zult er verstandig aan doen, die steenen niet hier te laten, mijn waarde Sniffpinch!

— Ik was al van plan ze tijdelijk bij de Engelsche bank te deponeren! hernam Sniffpinch.

— Waarom zoudt gij dat doen? Dan moet gij een vrij hoog staangeld betalen en de steenen zijn er niet veiliger dan in de groote brandkast in de kluis van ons Vereenigingsgebouw!

— Dat is waar ook! riep Sniffpinch uit. Welnu dan mijne heeren, schenk mij even den tijd dat ik mij verkleed! En dan gaan wij gezamenlijk mijn vier kostelijke steenen naar de kluis van het Genootschap brengen!

Een luid gejuich barstte los.

— Heb ik te veel gezegd toen ik sprak van een verassing? vroeg Sniffpinch.

Een hernieuwd gejuich, zoo luid dat de kellners verschrikt kwamen toelopen, was het eenige antwoord.

HOOFDSTUK IV.

Raffles is verzot op diamanten!

Den dag daarna zaten John Raffles, de Groote Onbekende en Charly Brand, zijn trouwe vriend, in de bibliotheek van de villa, welke Raffles reeds geruimen tijd bewoonde, onder den naam van Lord Aberdeen, in welke kwaliteit hij bij alle Londenaren ja zelfs bij de meeste Engelschen bekend was wegens zijn menschlievendheid en zijn groote giften aan allerlei liefdadige instellingen.

Het was omstreeks tien uur in den morgen.

De beide heeren hadden zoo even hun ontbijt genuttigd in de kleine eetzaal die op het prachtige park uitzag en hadden eenige ochtendbladen medegenomen ten einde die op hun gemak te kunnen uitlezen.

Spoedig waren beiden in de lezing van hun lijforganen verdiept, Raffles in de „Times”, Charly Brand in de „Daily News”.

Van tijd tot tijd liet Raffles een zacht gebrom hooren.

Charly kende dit geluid en keek telkens op, maar het gelaat van zijn vriend stond onbeweeglijk en er viel niets anders op te lezen dan belangstelling.

Eindelijk wierp Charly zijn blad neder.

— Er staat niet veel bizonders in, zeide hij.

— Vind je er dan niets in omtrent onzen vriend Sniffpinch, den beroemden Tibet-reiziger?

— O ja, maar dat trok mij niet erg aan!

— Hoe is het mogelijk! Ik stel er juist het grootste belang in!

— Knorde je daarom zoo?

— Heb ik geknord?

— Ja, zelfs verscheidene malen!

Raffles wierp Charly een glimlachenden blik toe.

Toen vouwde hij langzaam het blad op, stak een versche sigaret aan en zeide:

— Was het verslag over zijn aankomst nogal uitgebreid in de „Daily News”?

— Ja, bijna een heele kolom! Ik ben er half weg mede opgehouden!

— O, maar daar heb je zeer verkeerd aangedaan, mijn jongen! riep Raffles bestraffend uit. Ik ben blij dat ik meer geduld heb getoond en het verhaal van a tot z heb uitgelezen.

— Hoe zoo? vroeg Charly verbaasd. Wat is er voor belangrijks aan dien man?

— Aan den man zelf niets, maar daarentegen wel aan zijn bagage.

— Wat heeft hij dan medegebracht? Opgezette kameelen, misschien? Het gewaad van Daila Lhama? Misschien wel goud?

— Je begint er langzamerhand te komen. Onze vriend heeft diamanten medegebracht.

— Nu, dat vind ik zoo bizonder niet. Men zegt dat er in Tibet heel veel diamanten worden gevonden, en wel van de schoonste soort.

— Dat is ook zoo. Maar de diamanten welke Sniffpinch heeft medegebracht zijn zoo groot als duivenieren, ofschoon het waar is dat zij nog ongeslepen zijn.

— Vier tegelijk! riep Charly verwonderd uit. En waar heeft de man die gevonden?

— Het is bijna niet om te gelooven, Charly, maar

hij vond ze — in den rammelaar van een Tibetaanschen zuigeling.

En nu deelde Raffles Charly mede wat hij zooeven gelezen had.

De jonge man had aandachtig toegeluisterd.

Hij keek Raffles nu onderzoekend aan en zeide:

— Deel je me dit alleen bij wijze van curiositeit mede?

— Neen, niet alleen daarom, antwoordde Raffles met een fijn glimlachje. Kom Charly, laat ik je niet langer in het onzekere laten, je weet hoe verzot ik ben op diamanten.

— Maar deze zijn ongeslepen.

— Men kan ze slijpen.

— Dat is echter heel gevaarlijk.

— Waarom, als ik het zelf doe.

— Ken je het dan?

— Maar Charly, waar zijn je gedachten? Herinner je je niet eens, dat ik zelf in het geheime laboratorium een vrij grooten diamant heb geslepen.

— Dat is waar ook! riep de jonge man uit. Waar zijn mijn gedachten. Ik vraag je verschooning, want nu ik het mij wel herinner heb je het er uitstekend afgebracht.

— Ik dank je voor het compliment. De voorraad van mijn diamanten moet eens worden aangevuld. Ik heb er pas kort geleden een vrij groot aantal van verkocht, omdat ik contant geld noodig had voor de visschers van Grimsby, die in dien vreeselijken storm van een maand geleden hun schuiten verloren hadden.

— Ja, ik weet het, hernam Charly met zachte stem. Die daad heeft je ongeveer dertigduizend pond sterling gekost.

— Ik moest het doen, omdat niemand anders eraan scheen te denken, zeide Raffles op bitteren toon. Zoolang de maatschappij nog is ingericht zooals zij thans is, kan er helaas niet op andere manier geholpen worden, maar wij dwalen af. Ik zeide dus, dat ik die diamanten wel van naderbij eens had willen bezien.

— Waar zijn zij nu?

— Dat weet ik niet. Het verslag in de „Times” maakt er geen melding van.

— Maar je zult toch moeten weten waar ze zich bevinden, zeide Charly.

— O, dat heeft niet veel te beteekenen. Hij zal het me zelf wel mededeelen.

— Je bent toch niet van plan hem als Lord Aberdeen een bezoek te brengen? riep Charly verschrikt uit.

— Neen, daar denk ik niet aan.

— Als reporter dan misschien?

— Ik weet niet of dat wel de aangewezen weg zou zijn om bij hem te worden toegelaten, zeide Raffles glimlachend. De man van de „Times” beklagt zich er bitter over dat vriend Sniffpinch een broertje dood schijnt te hebben aan reporters. Hij moet zelfs eenige niet onduidelijke bewegingen met zijn revolver hebben gemaakt, alleen reeds toen men hem het voorstel deed zich te laten interviewen. Ik moet er aan toevoegen, dat de man, die een verbazenden eetlust schijnt te hebben, letterlijk uitgehongerd was en dus ook niet in staat om een geregeld gesprek te voeren.

— Hij heeft dus geen enkelen journalist te woord willen staan?

— Tot dusverre nog niet. Hij verklaarde dat de heeren, als zij iets wilden weten, maar naar de lezing moesten komen luisteren, die hij overmorgen in de vergaderzaal van het Koninklijk Aardrijkskundig Genootschap zal houden.

— Hij houdt dus een lezing? riep Charly uit. Daar zou ik gaarne heen willen.

— Stel je gerust, mijn jongen, wij gaan er beiden heen.

— Als toehoorders?

— Neen, Charly, als spreker.

Charly keek zijn vriend met open mond aan.

— Wat wil je zeggen? Wil je met Sniffpinch debatteeren?

— Neen, ten minste niet in de eigenlijke beteekenis van het woord. Neen, ik wil zelf die lezing houden.

— Maar ik dan?

— O, ik heb jou een prachtige rol toebedacht.

— Van een vrouw! kreet Charly wanhopig.

— Neen, ditmaal niet van een vrouw, mijn jongen.

— Wat dan? Laat mij niet langer in de onzekerheid.

— Wel, de „Times” maakt er melding van dat de ontdekkingsreiziger vergezeld is van een Tibetaanschen bediende. En nu vind ik, dat jij bepaald geknipt bent voor het vervullen van die rol.

— Heb ik iets Tibetaansch? riep Charly verontwaardigd uit. Ik heb toch geen platten neus, geen scheefstaande oogen, geen uitstekende jukbeenderen?

— Dat is waar, maar die kun je spoedig genoeg maken. Er staat een foto in de „Times” die vrij duidelijk is en die je kan helpen om je daarna te grimeeren.

— Maar het costuum, riep Charly uit.

— Dat zal onze waarde Tibetaan ons moeten leenen, goedschiks of kwaadschiks.

— En wat denk je met zijn meester te doen?

— O, dat is van de minste zorg. Wij gaan naar hem toe, zoeken hem in zijn hotel op en zullen hem daar wel tijdelijk onschadelijk weten te maken.

— Maar in welke hoedanigheid dan toch?

— Als leden van het Aardrijkskundig Genootschap, die tevens correspondeerend lid zijn van het zuster-genootschap te Parijs en die nu om eenige nadere bijzonderheden komen vragen.

— Die zal hij ons weigeren.

— Dat mag hij doen, als wij maar eenmaal bij hem worden toegelaten, mag hij ons gerust de laud vol-schelden.

Charly had even nagedacht en vroeg nu:

— Vertel mij eens waarom jij eigenlijk die lezing wilt houden, als wij de diamanten in zijn kamer vinden, is dat toch niet meer mogelijk?

— O, dat is louter een grap. Maar een grap, die ons misschien nog wel wat meer kan opleveren dan alleen die vier diamanten.

— Wat bedoel je?

— Ik bedoel dat er in de kleine vergaderzaal van het genootschap allicht gelegenheid zal zijn een soort gedwongen collecte onder de dames en heeren aanwezigen te houden.

— En hoe denk je dat wel te doen?

— Dat is meer dan ik je op het oogenblik kan zeggen, mijn jongen, antwoordde Raffles lachend. Het is nog maar een losse inval, en ik moet het plan nog nader uitwerken.

— Zie je kans om een lezing over Tibet te houden?

— Ik zal mijn encyclopaedie eens opslaan, en anders moet vriend Sniffpinch ons zijn aantekeningen maar afstaan.

— Maar hij zal een heele vracht merkwaardigheden hebben medegebracht.

— Dan leenen wij die van hem.

— En als hij weigert?

— Van weigeren is in het geheel geen sprake, mijn jongen, er valt niets te weigeren. Wij nemen kalm mede wat wij noodig hebben en daarmee uit.

— En waar laten wij den beklagenswaardigen Sniffpinch?

— O, er zal wel een eenigszins diepe kast zijn en anders nemen wij hem mede.

Charly krabde zich achter het oor.

— Ik mag lijden dat het lukt, zeide hij.

— Dat doet het, als wij ons slechts ernstig voor-nemen om het niet te laten mislukken. Een weinig opti-misme is bij dergelijke ondernemingen steeds onmis-baar. Ik heb het er opgezet om dien arrogant en wereld-reiziger zijn vier kostelijke steentjes af te nemen, waar-aan hij zelf toch niets heeft of die hij misschien wel aan een museum zal willen aanbieden, ten einde zijn naam onsterfelijk te maken, — en ik zal ze hem ook afnemen. De hoofdzaak is dat wij te weten komen waar de stee-nen zich bevinden. En omdat het daartoe noodig is dat wij Sniffpinch gaan opzoeken, daarom zullen wij ons maar aanstonds op weg begeven. Je weet dat een mij-ner spreekwoorden luidt: „Men moet het ijzer smeden wanneer het heet is.”

HOOFDSTUK V.

Het gesprek met den ontdekkingsreiziger.

Een uur later hadden Raffles en Charly zich zooda-nig vermomd dat zij volkomen onherkenbaar waren.

Henderson, de trouwe chauffeur van zijne lordschap, had reeds door middel van de huistelefoon, die in ver-binding stond met zijn woning boven de garage in het park, zijn instructies gekregen.

Hij wist dat hij zich zoo goed mogelijk onkenbaar moest maken en de beide heeren met een van de huur-auto's uit de geheime garage in de Regentstreet moest opwachten.

Wie de beide mannen uit het kleine tuinpoortje in

den eindeloozen parkmuur had zien treden, die zou zeker geen oogenblik vermoed hebben dat de beide def-tige heeren, van top tot teen in het zwart gestoken, met lange witte baarden, en gouden lorgnetten op den neus, de Groote Onbekende en zijn trouwe helper Charly Brand waren.

Zelfs hun gang was geheel en al veranderd.

Zij liepen een weinig voorovergebogen, met de han-den op den rug, onder den arm een wandelstok met grooten ivoren knop knellend.

Maar intusschen gaven zij hun oogen duchtig de kost

en het duurde dan ook niet lang of zij hadden de huurauto ontdekt, met Henderson achter het stuurwiel, die een vuurroode pruik had opgezet en een valschen knevel van dezelfde kleur onder zijn neus had bevestigd.

Noch de pruik, noch de knevel waren kunstproducten, zooals Raffles en Charly die gebruikten, en die van natuurlijk haar volstrekt niet te onderscheiden waren, maar zij waren toch voldoende om hem onkenbaar te maken.

De twee zoogenaamde geleerden wenkten den chauffeur, gaven hem het adres van het hotel op, waar de wereldreiziger logeerde en stapten in.

Binnen twintig minuten had de auto den korten weg naar het hotel afgelegd.

De twee geleerden stapten uit en Henderson vatte op eenigen afstand met zijn auto post, zoodat hij den uitgang van het hotel goed in het oog kon houden.

Charly en Raffles traden de vestibule binnen.

Zij haalden ieder een visitekaartje te voorschijn en daarop greep Raffles een voorbijschietenden kellner bij de mouw van zijn rok vast.

Teevallig was het dezelfde kellner die den dag te voren den ontdekkingsreiziger naar zijn kamer had geleid.

— Wat is er van uw dienst? vroeg hij.

— Is mijnheer Sniffpinch hier? vroeg Raffles, terwijl hij den man de beide kaartjes in de hand duwde.

De kellner legde zijn vinger langs zijn neus en scheen in diep gepeins te verzinken.

— Welnu! drong Raffles ongeduldig aan.

— Ik geloof niet dat ik het u zou kunnen zeggen, antwoordde de kellner aarzelend. Het is mogelijk dat mijnheer Cliffbill er is — het is echter evenzeer mogelijk dat hij er niet is! In het eerste geval kan hij ieder oogenblik uitgaan, in het tweede zal hij wel niet thuis komen.

— Hoor eens, vriend, houdt jij mij voor den gek? triep Raffles. Hoe is het nu? Ga onmiddellijk zien of mijnheer Sniffpinch er is!

Maar de kellner was wat lui uitgevallen.

— Wacht, ik zal het eens aan den portier vragen, of anders aan miss Wurmcook, die zullen hem wel hebben zien passeeren.

— Wie is die dame met dien zonderingen naam? informeerde Raffles op strengen toon.

— Dat is de secretaresse, mijnheer! De jongedame die al heel oud is en daar ginds achter haar toonbank zit!

En daarbij wees de kellner op de zwaargepoederde sleutelbewaarster, die op dit oogenblik verdiept was in de lezing van een romannetje van Paul de Cock, waarvan zij niet de helft begreep.

— Zou die dame werkelijk zoo heeten? merkte Charly peinzend op. Of zou het een bijnaam zijn? Ik ben bijna geneigd om het laatste aan te nemen, naar haar uiterlijk te oordeelen.

Intusschen was de kellner naar Miss Wurmcook gegaan en scheen haar nu iets te vragen.

De witgepoederde dame schudde ontkennend het hoofd en nu liep de kellner op de loge van den portier toe.

Hij verdween een oogenblik en keerde toen weder naar de wachtenden terug.

— Mijnheer Billstick is nog niet gepasseerd, mijne heeren, riep hij al van verre. Het is dus duidelijk, dat hij nog op zijn kamer moet zijn. Althans wanneer hij niet uit het venster is geklommen en langs de brandladder naar beneden is gekomen.

Raffles pakte den kellner opnieuw bij den arm en zeide op afkeurenden toon:

— Luister eens vriend. Ik geloof te moeten vreezen, dat jij een grappenmaker bent. Is dat zoo?

De kellner trok een bedroefd gezicht.

— Mijn arme moeder heeft mij altijd voorspeld, dat ik dat nog eens zou worden, zeide hij. Ik kan er niets aan doen, — het is sterker dan ik. Wil ik u naar de kamer van mijnheer Pincksniff brengen?

— Je kunt ons aandienen, vriend, zeide Raffles, maar ik zou je in overweging willen geven den naam van onzen grooten Sniffpinch wat beter te onthouden. Bedenk dat hij een der meest beroemden ontdekkingsreizigers van onzen tijd is.

— Dat klinkt bijna ongelooflijk, mijnheer.

— En waarom, riep Charly verontwaardigd uit.

— Omdat hij vanmorgen zelfs de badkamer niet wist te ontdekken, die schuin tegenover zijn eigen kamer ligt.

Charly moest zich omwenden om een glimlach te onderdrukken.

Maar Raffles bewaarde zijn ernst en zeide:

— Ik ben bang dat deze grappen van slecht allooi je nog eens in een conflict zullen brengen met onzen Sniffpinch. En bedenk dat hij zeer goed met zijn revolver weet om te gaan. Vooruit nu en maak wat voort.

De kellner wilde de beide bezoekers voorgaan naar de lift.

Maar Raffles weerhield hem.

— Niet met de lift, beval hij.

— Maar mijnheer, zij is volstrekt veilig, riep de kellner verwonderd uit.

— Dat is wel mogelijk. Maar in een lift word ik duizelig. In een lift word ik zeeziek. Kortom, ik wil niet met de lift gaan. Er zal hier toch wel een trap zijn.

— Ongetwijfeld, mijnheer, maar geen enkel verstandig mensch maakt er gebruik van.

De gewaande professor wierp den kellner een kwaden blik toe over zijn gouden lofgnet heen, maar hij deed er het zwijgen toe.

Raffles was nu eenmaal van plan goed de inrichting van het hotel te leeren kennen en dat kon hij alleen maar als hij van de trap gebruik maakte.

Zij moesten drie trappen op, lieten op het derde portaal den grooten liftkoker links liggen en gingen toen op de deur van het vertrek toe, waar de beroemde Sniffpinch gehuisvest was.

De kellner klopte aan.

Een knorrige stem daarbinnen vroeg:

— Wie is daar?

— Ik ben het, mijnheer Billfinch! riep de kellner uit.

— Voor den duivel, kerel, verknoei mijn naam niet langer of ik jaag je door de dichte deur heen een kogel door de hersens. Wat is er?

— Daar zijn twee heeren om u te spreken, mijnheer.

— Wat willen zij van mij?

— Dat weet ik niet.

— Vraag het hun dan!

De kellner wendde zich naar de beide bezoekers om en zeide op zachten toon:

— Gij hebt het zeker wel gehoord, mijne heeren — onze beroemde gast wil weten wat gij van hem verlangt.

Maar nu trad Raffles zelf op de deur toe.

Hij verhief zijn stem en zeide:

— Waarde Sniffpinch, hier zijn twee uwer beste vrienden.

— Noem uw naam! klonk het achter de deur.

— Professor Bullmore en professor Steeplenose, beiden leden van het Aardrijkskundig Genootschap.

— En mag ik weten waaraan ik uw bezoek zoo vroeg in den morgen te danken heb, voegde de stem achter de deur, thans een weinig beleefder er aan toe.

— Maar dat spreekt van zelf, mijn waarde Sniffpinch! Wij zullen u niet langer dan een half uur lastig vallen, wij komen uit naam van de Fransche „Société Geographique” te Parijs, waarvan wij correspon-

deerende leden zijn. Het bestuur heeft ons opgedragen ons onmiddellijk met u in verbinding te stellen en u om eenige bijdragen te verzoeken. Het honorarium is zeer hoog.

Deze mededeeling scheen wel eenigen indruk op den wereldreiziger te maken, ten minste zijn stem had een vrij wat vriendelijker klank, toen hij hernam:

— Waarde collega's, ik zal u eens wat zeggen — ik ben op het oogenblik bezig, mij te scheren, omdat ik mijn gelaat nooit heb toevertrouwd aan de handen van een ander.

— Dat komt er immers volstrekt niet op aan, geachte collega, riep Raffles. Geneer u voor ons toch niet, wat ik u bidden mag. Al zoudt gij in uw hemd staan, dan nog zouden wij u smeeken om de eer en het genoegen, eenige woorden met u te mogen wisselen.

— Dan is het wat anders, klonk de stem van Sniffpinch.

Er klonken voetstappen en daarop werd de deur op een kier geopend, en verscheen het ingezepte, breede gezicht van den ontdekkingsreiziger, dat er zodoende niet aantrekkelijker op werd.

— Treedt binnen, wat ik u verzoeken mag, zeide hij.

Raffles en Charly volgden deze uitnodiging op.

De deur viel dicht en de beide vrienden waren met den beroemden man alleen.

— Een oogenblik, dan ben ik tot uw dienst, zeide Sniffpinch.

— Overhaast u vooral niet, waarde collega, zeide Raffles op suikerzoeten toon.

— Ondertusschen kunt gij mij wel iets mededeelen, omtrent den aard van het artikel hetwelk de Sociéte van mij verlangt.

— Gaarne!

En nu begon Raffles de eischen op te sommen door het beroemde Fransche instituut gesteld.

— En wat zou men daarvoor betalen? vroeg Sniffpinch, terwijl hij zijn hangwangen droogveegde.

— Duizend frank per artikel!

— Wel verbazend! riep Sniffpinch uit, terwijl hij groote oogen zette. Dat valt mij mee!

— Men durfde u niet minder aanbieden, waarde collega!

— Nu wees dan zoo goed uit mijn naam aan de sociéte te antwoorden dat ik het aanbod aanvaard!

Sniffpinch was nu geheel gereed en trok zijn jas aan.

— En zeg mij nu eens waarmede ik u op mijn beurt van dienst kan zijn, vroeg hij, terwijl hij Raffles een

kistje toeschoof met dezelfde reusachtige sigaren als hij zelf placht te rooken.

— Dat zal ik u zeggen, waarde collega, maar, sta mij toe, dat ik geen gebruik maak van deze zware sigaren!

— Gij zijt misschien iets lichters gewend? vroeg Sniffpinch.

— Ja, waarde collega, ik rook een sigaartje dat speciaal voor mij wordt vervaardigd in een fabriek te Havana. Het is mijn eenige hartstocht, maar ik moet dan ook bekennen, dat hij mij al heel wat kost! Ik moet per sigaar twee shilling betalen!

De wereldreiziger zette groote oogen op.

— Twee shilling! maar lieve hemel, dan moet gij een *Crestus* zijn!

— Dat nu juist niet, antwoordde Raffles bescheiden. Maar mijn salaris is hoog en ik heb een kleine lijfrente!

Onder het spreken had Raffles een rieten sigarenko-ker te voorschijn gehaald en nam er een klein gevormde sigaar uit.

Hij streek den lucifer af en stak de sigaar aan.

De wereldreiziger snoof begeerig de lucht op.

— Sakkerloot, dat is fijn goedje, riep hij uit.

Zonder een woord te spreken, nam Raffles den ko-ker weder uit zijn zak en bood hem Sniffpinch aan.

Deze opende hem en nam er een sigaar uit.

— Er zitten er no gmaar drie in! Ik ontrijk u toch niet?

— In het minst niet! Ik heb pas dezer dagen een nieuwe zending gekregen!

— Maar om deze sigaren zit een bandje, dat ik om de uwe niet zie! Is het een andere soort?

— In het geheel niet! Het bandje om mijn sigaar is er waarschijnlijk af gegleden! Zooals gij ziet staat mijn naam er met kleine lettertjes opgedrukt!

De ontdekkingsreiziger had met groote zorg de punt van de sigaar gesneden.

Hij stak haar aan en deed eenige begeerige trekken.

— Een voortreffelijk kruid, riep hij uit. Dat is nog heel iets anders dan mijn sigaren!

Hij vleide zich in een gemakkelijken stoel, blies nogmaals een groote rookwolk uit en hernam toen:

— En waarmede zal ik nu beginnen?

— Wel, met het voornaamste zou ik zeggen, waarde collega, antwoordde Raffles.

— En wat noemt gij het voornaamste?

— Natuurlijk de diamanten! Ik zou ze zeer gaarne eens zien!

— Dan spijt het mij zeer, mijn waarde, dat ik reeds dit eerste verzoek van u niet kan inwilligen!

— Wat wilt gij zeggen! riep Raffles op verschrikten toon.

— Ik kan u de diamanten niet toonen, om de eenvoudige reden, dat zij niet hier zijn!

HOOFDSTUK VI.

Het plan neemt vasten vorm aan.

Raffles kon een beweging van teleurstelling niet onderdrukken.

Maar hij wist zich spoedig te beheerschen en vroeg:

— Hebt gij ze misschien naar Amsterdam gezonden om ze te laten slijpen.

— Neen, waarde professor. Ik heb ze ter bewaring gegeven in de safe van het Vereenigingsgebouw van het Genootschap! Het verwondert mij eenigszins dat gij dit niet weet!

— Hoe kon ik het weten, mijn waarde Sniffpinch, wij zijn zooeven pas uit Parijs gekomen!

— Dan is het wat anders! Maar wat ik zeggen wil — de sigaar is toch zwaarder dan ik dacht!

— O, daaraan moet gij wennen! En — daar blijven de diamanten zeker tot morgenavond als gij uw lezing houdt?

— Dat spreekt vanzelf! Als ik wat meer tijd had, zou ik met u naar het Vereenigingsgebouw gaan om u de steenen te toonen, maar gij zult ze immers morgenavond te zien krijgen! Ik moet aanstond eenige noodzakelijke bezoeken afleggen.

— O, ik wil het u volstrekt niet lastig maken, riep Raffles uit. Gij hebt gelijk, wij zullen de diamanten morgenavond wel zien!

— Dat blijft dus afgesproken! En waar zal ik nu verder van verhalen?

— Wij wilden weten, collega, op welke hoogte de houtsnijkunst bij de Tibetanen staat!

— Op een laag pijl, professor, op zéér laag pijl, antwoordde Sniffpinch op gewichtigen toon. Maar wat drommel, riep hij uit, die sigaar is werkelijk heel eigenaardig! Wordt gij er ook wel eens duizelig van?

— In het begin wel een beetje!

— Alles draait om mij heen — het is alsof er een nevel voor mijn oogen komt..... ik kan u nog nauwelijks onderscheiden! Wees zoo goed eens voor mij te schellen..... ik.....

Maar verder kwam de ontdekkingsreiziger niet.

De sigaar gleed uit zijn vingers op het kleed.

Raffles sprong toe, nam haar op, en legde haar voorloopig in een aschbakje.

De oogen van Sniffpinch hadden een doffen glans gekregen en hun blik was starend geworden.

Zijn mond stond wijd open en hij zat als een beeld in zijn stoel, volkomen onbeweeglijk.

Charly zag het met verbazing aan.

Nog geen vijf minuten geleden had Sniffpinch de sigaar aangestoken!

Op zachten toon zeide hij:

— Het is maar goed dat je aanstonds over de diamanten bent begonnen, want anders had hij je niet eens kunnen zegen, waar zij zich bevinden!

— Ik kende de uitwerking van mijn middeltje wel, Charly, en daarom vroeg ik ook aanstonds het belangrijkste. En laat ons nu maar aanstonds aan het werk gaan.

— Je hebt gelijk — we hebben niet veel tijd te verliezen.

Charly ging de beide knippen op de deur doen, sloot daarna de tusschendeur naar de slaapkamer af en vervolgens begonnen de beide vrienden Sniffpinch met groote bekwaamheid en vlugheid van zijn bovenkleederen te ontdoen.

Raffles trok zijn eigen zwarte jas en pantalon uit, die den wereldreiziger vervolgens werden aange trokken.

Zij hadden niet lang meer moeten wachten, want reeds begon het lichaam een eigenaardige stijfheid te vertoonen, die herinnerde aan de marmeren onbeweeglijkheid van den dood.

Het zou dan zeker moeilijk geweest zijn den bewustelooze van zijn kleederen te ontdoen.

Zoodra de verwisseling der kledingstukken had plaats gehad, ontpakte Charly een kleine tasch met schminkgerei, die hij in de hand had medege dragen.

— Een heel dankbare kop om na te maken, zeide Raffles met een blik op het reeds gestrakte gelaat van en wereldreiziger. Het is werkelijk geen kwade kop! Ik heb eenige pruiken bij mij, die ik bij elkaar had gelegd, en die het meest geleken op het portret dat van onzen vriend in de „Times” heeft gestaan.

Onder het spreken had hij plaats genomen voor een grooten spiegel.

Hij begon zich nu met de grootste zorg te schminken.

Er waren nog geen tien volle minuten verlopen of hij wendde zich tot Charly en vroeg:

— Gelijkt het zoo?

— Uitstekend! er is volstrekt geen onderscheid te zien!

— Zooveel te beter, zoek intusschen eens naar de sleutels en tracht het manuscript te vinden van zijn lezing! Het is niet aan te nemen, dat hij die geheele voordracht uit het hoofd houdt.

Charly ging het bevel opvolgen en had spoedig de sleutels gevonden.

Daarmede opende hij snel achtereenvolgens alle koffers en valiezen.

Plotseling werd op de deur geklopt.

Verschrikt stond Charly op, maar Raffles verloor geen oogenblik zijn koelbloedigheid.

— Wie is daar? vroeg hij op knorrigen toon en met een stem die volkomen geleek op die van den ontdekkingsreiziger.

— Ik ben hier, meester, werd er in een vreemde taal geantwoord.

— Het is de Tibetaansche bediende, fluisterde Raffles. Opgepast en laten wij geen onhandigheid begaan.

Charly plaatste zich naast de deur.

Raffles stond op en ging de knippen terugschuiven.

Daarop opende hij de deur.

De bediende trad binnen.

Aanstonds sloot Raffles de deur weder achter hem.

Stom van verbazing en met een uitdrukking van bijgeloovigen angst op zijn breed gelaat met de vierkante kaken en de ver uitspringende jukbeenderen, bleef de bediende midden in het vertrek staan, om van den bewegingloozen man op den stoel naar diens dubbeltanger te kijken.

Hij kreeg echter geen gelegenheid naar de oplossing van het raadsel te zoeken, want Charly was onhoorbaar achter hem geslopen en drukte hem nu met een snelle beweging een doek voor den mond, terwijl hij zichzelf met de vrije hand de neusgaten dichtkneep.

De Tibetaan zou aanstonds als een gevelde os zijn

neergevallen als Raffles niet spel was toegesprongen en hem had opgevangen, terwijl Charly de knippen weder op de deur ging doen.

— Nu is het jouw beurt, Charly, zeide Raffles, maak wat voort. Ik zal intusschen naar het manuscript zoeken.

Charly begon den bewusteloozen bediende van zijn overkleeden te ontdoen, die bestonden uit een zeer wijde broek van geel linnen, versierd met stukjes rood band en een soort wambuis met wijde mouwen, dat eveneens met lint en bonte kralen bestikt was.

Het schoeisel bestond uit een soort pantoffel eveneens van linnen vervaardigd met zeer dikke vilten zoolen, en die door middel van riempjes aan den voet bevestigd werden.

Ook de gelaatstreken van dezen Tibetaan konden met weinig moeite worden nagemaakt, alleen met de vierkante kaken ging het wat moeilijker, maar de roode halsdoek zou dit wel verbergen en bovendien, — voor Westerlingen geleken immers alle Chineezen op elkander.

Een Tibetaan was niets anders dan een gedegeneerde Chinees — ten minste naar het zeggen van de zonen van het Hemelsche Rijk.

Er was nog geen half uur verlopen sedert de twee mannen het vertrek waren binnengetreden of daar stonden een nieuwe Sniffpinch en een nieuwe Tibetaansche bediende die volstrekt niet van de echte te onderscheiden waren.

Raffles had intusschen alle koffers en kisten nagezien, maar niets gevonden, dat op een manuscript geleken.

— Nu, we zullen dit later nog wel eens nazien, bromde hij. Wij moeten nu eerst de twee poppen uit den weg helpen.

— Blijven zij lang bewusteloos?

— Minstens twee dagen.

— Zullen zij geen honger krijgen?

— Volstrekt niet, want het zal hun zijn alsof zij slapen.

— Waar zullen wij hen laten?

— Open die kasten maar eens, daar zal wel ruimte in overvloed zijn. Het beste is hier een en een in de slaapkamer.

Vlug werden de kasten geopend.

Twee daarvan, in ieder vertrek een, bleken uitstekend voor het doel geschikt te zijn.

Zij waren breed en diep.

— Onze waarde vrienden zullen het hier uitstekend hebben, zeide Raffles meesmuilend.

— Maar zij zullen geen lucht krijgen.

— Die hebben zij ook volstrekt niet noodig want zij halen geen adem.

— Is er in het geheel geen gevaar bij?

— Niet het minst. Kom, help mij eens, want onze Sniffpinch is een zwaar vrachtje.

De beide vrienden droegen Sniffpinch met stoel en al tot vlak voor de kast, legden hem op den grond en sloten de deur.

Hetzelfde geschiedde met den Tibetaan.

Juist toen dit geschied was werd er opnieuw op de deur geklopt.

— Wie is daar? riep Raffles, die weder dadelijk in zijn rol was.

— Ik ben het, mijnheer Quickstiff, antwoordde de kellner.

— Wat moet je, hondsvod? klonk de vriendelijke vraag, heb ik je niet gezegd, dat je mijn naam niet moest vermoorden.

— Ik was het vergeten, mijnheer.

— Nu, wat wil je?

— Daar zijn heeren om u te spreken.

— Wie zijn het?

— Zij zijn van de politie. De hoofdinspecteur van politie van Scotland Yard, de heer Baxter en een detective, die Sullivan moet heeten.

De twee vrienden wisselden een snellen blik.

— Vlug de kleederen onder het bed geworpen, en weg met dien schminkboel, Charly, fluisterde Raffles.

— Wil je hen dan ontvangen, vroeg de jongeman verschrikt.

— Als ik het niet deed zou het angwaan baren. Vooruit, haast je wat.

Charly nam vlug de kleederen bijeen, die zij zooeven hadden uitgetrokken, greep de tasch met schminkbenodigdheden en bracht een en ander naar de slaapkamer.

Raffles was intusschen naar de deur gegaan en riep:

— Verzoek die heeren hier te komen.

— Aanstonds, mijnheer.

De schreden van den kellner verwijderden zich.

Raffles schoof snel de knippen terug.

Daarop wierp hij een onderzoekenden blik in het vertrek.

Hij kon gerust zijn, niets wees er op dat hier zooeven een gedaantenverwisseling had plaats gevonden. Charly verscheen weder.

— Wat heb je met de kleederen gedaan?

— Ik heb ze netjes naast elkaar in de kast gehangen. Zij mochten het eens in hun hoofd krijgen de slaapkamers te onderzoeken.

— Met welk doel in 's hemels naam?

— Weet ik het? Die Baxter heeft somtijds van die dwaze invallen. Wat zouden ze van je willen?

Raffles haalde de schouders op.

— Ik zou je het niet kunnen zeggen, zeide hij. Misschien hebben zij van de diamanten gehoord en komen zij zich aanbieden om ze te helpen bewaken. Wij zullen het spoedig genoeg vernemen, want ik meen dat ik daar al voetstappen hoor naderen. Ga daar in dien hoek zitten met gekruiste beenen en gekruiste armen en gebogen hoofd en bedenk dat je een slaaf bent.

Charly gehoorzaamde.

Hij had zich nauwelijks in de aangeduide houding onderdanig in een hoek van het vertrek geplaatst of weer werd er op de deur geklopt.

— Binnen! riep Raffles barsch.

De kellner trad het vertrek binnen.

Hij keek even verbaasd rond, als zocht hij de bezoekers die hij een half uur geleden had binnengelaten.

— Wat kijk je als een uil in doodsnood? vroeg Raffles.

— Ik zocht, ik dacht.....

— Wat dacht je? Dat mijn bediende de twee professoren had opgegeten? Neen, hij is geen menscheneter. Laat je de beide bezoekers soms in de gang staan?

— Duizendmaal verschooning, mijnheer Drillfish, ik zal hen aanstonds binnenlaten.

De kellner verliet het vertrek weder en liet toen den heer Fileas Baxter, hoofdinspecteur van Scotland Yard en James Sullivan, den bekenden en bekwamen detective, binnen.

De gewaande ontdekkingsreiziger trad hen hoffelijk maar met een eenigszins verbaasd gezicht te gemoet.

— Neem plaats, mijne heeren, zeide hij, en wees zoo goed mij het doel van uw bezoek mede te deelen.

De twee politiebeambten gingen zitten, En daarop begon Sullivan:

— Duid het ons niet ten kwade, mijnheer Sniffpinch, dat wij het u komen lastig maken. Gij kunt ons gelooven als wij zeggen dat wij slechts hier komen, gedreven door den wensch om u van dienst te zijn.

— Dat stel ik zeer op prijs, mijne heeren, maar ik kan werkelijk niet inzien..... begon Raffles.

— In welk opzicht wij u behulpzaam kunnen zijn?

vulde Baxter den zin aan. Dat zult gij spoedig genoeg hooren, mijnheer.

— Ik wensch niets liever. Met wie heb ik ook het ge-noegen?

— Ik ben Fileas Baxter, hoofdinspecteur van Scotland Yard.

— Mijn naam is James Sullivan, eerste detective. Ik zal u zeggen wat het is, mijnheer Sniffpinch. Wij hebben in de dagbladen een en ander gelezen over uw diamanten. Vergissen wij ons niet, dan moeten die steenen van groote waarde zijn.

— Gij vergist u niet, mijnheer.

— Mogen wij vragen of gij de diamanten in de safe van het hotel hebt gedeponeed?

— Neen, mijnheer, dat deed ik niet.

— Bij de Bank van Engeland misschien?

— Ook dat niet.

— Gij hebt ze dus hier in de kamer? riep Sullivan verschrikt uit.

— Neen, mijn waarde heer, zij bevinden zich in de brandkast van het Aardrijkskundig Genootschap.

Sullivan stond op.

— Mijnheer Sniffpinch, dan kunnen wij onze taak ook wel als geëindigd beschouwen. In dat geval zijn uw steenen veilig.

— Dat geloof ik ook wel, mijnheer, riep Raffles lachend. Het schijnt dat gij nogal wantrouwig zijt uitgevallen?

— Dat ben ik, mijnheer en ik heb er mijn redenen toe.

— Zoo, zoo? Heeft men hier te Londen nog altijd zooveel last van hoteldieven?

— Was het dat maar alleen. Neen, er bevindt zich hier te Londen een man, de nachtmerrrie der geheele politie, dien wij veel meer duchten dan alle hoteldieven te zamen. Die man heet John Raffles.

De Groote Onbekende trok een gezicht als iemand de niet goed begrijpt waarover men het eigenlijk heeft.

— John Raffles, herhaalde hij. Nooit van gehoord.

— Wat! riep Baxter nu uit. Weet gij niet eens wie John Raffles is?

— Zooals ik zeide, mijnheer Baxter.

— Maar waar komt gij dan vandaan? riep de hoofdinspecteur uit.

— Uit Tibet!

— Dat is waar, dat vergat ik. Gij zijt bijna vier jaren uitstедig geweest. Wel nu, mijnheer Sniffpinch, verneem dan dat John Raffles de beroemde Gentleman-dief is, die ons sedert eenige jaren het leven zuur

maakt. Hij is overal en nergens. De arme lieden verafgoden hem omdat men zegt dat hij incognito zeer veel goeds doet aan allerlei misdeelden. Daarmede echter houdt de politie geen rekening, en zij beschouwt hem als haar ernstigsten vijand.

— Wel, wel, kwam Raffles kalm. En als ik nu goed begrijp, dan waart gij bevreesd dat mijn vier diamanten hem zouden aantrekken, zooals de magneet het ijzer aantrekt?

— Gij hebt het geraden, mijnheer Sniffpinch, riep Sullivan uit. Als John Raffles iets dergelijks in een dagblad leest, dan kunt gij er op aan dat hij er op afkomt als een vlieg op den strooppot.

Hij wachtte even en vervolgde toen:

— Gij hebt toch nog geen verdacht bezoek gekregen?

— In het geheel niet, antwoordde Raffles lachend. Zooeven zijn hier twee bejaarde professoren bij mij geweest, die ik zelf heb uitgelaten en die inlichtingen van mij wenschten over mijn reis. Maar die zult gij toch zeker niet verdacht noemen?

— Dat hangt er van af, riep Sullivan uit. Hoe heeten die heeren?

Raffles dacht even na en zeide toen:

— Ik moet u eerlijk zeggen, dat ik het niet goed meer weet. Ik geloof zoo iets van Bullnose en Steeplemore — maar het kan ook wel omgekeerd zijn.

— Hoe zagen zij er uit? vroeg Sullivan.

— Als twee eerwaarde professoren, met lang wit haar en lange witte baarden.

— Zijn zij lang hier geweest?

— Hoogstens een half uur.

— En hebt gij niets bizonders aan hen opgemerkt?

— In het minste niet, mijnheer Sullivan, zeide de gewaande ontdekkingsreiziger eenigszins ongeduldig.

De detective draaide zijn hoed in zijn handen heen en weder.

Hij liet zijn blikken snel door het vertrek heen en weder dwalen en scheen in beraad te staan.

Toen bromde hij in zich zelf:

— Het bevalt mij niet. Ik kan niet zeggen wat het is, maar het bevalt mij niet. Ik heb altijd een hekel gehad aan professoren met witte baarden. Een witte baard en een wite pruik, mijnheer Sniffpinch, zijn de dankbaarste vermommingsmiddelen, welke gij u kunt voorstellen.

— Zoo, zoo! zeide Raffles, terwijl hij tersluiks een blik op zijn horloge wierp.

Sullivan scheen den wenk te begrijpen.

Hij duwde Baxter zachtjes tegen den schouder die al dien tijd was blijven zitten en zeide:

— Nogmaals, mijnheer Sniffpinch, ik hoop dat gij het ons niet kwalijk neemt, dat wij hier zijn binnengedrongen. Het was waarlijk alleen voor uw bestwil.

— Dat neem ik ook aanstonds aan, mijnheer Sullivan, zeide Raffles, terwijl hij den detective de hand toestak.

Nu verhief zich ook Baxter van zijn stoel.

Zijn blik viel op de gestalte in den hoek.

— Is dat uw bediende?

— Om u te dienen.

— Verstaat hij Engelsch?

— Geen woord!

— Nu hij ziet er uit als een oude aap!

En na deze vriendelijke opmerking wendde Baxter zich naar de deur.

En hij zag gelukkig niet, hoe de gewaande bediende woedend de vuist tegen hem ophief, en daarna een langen neus tegen hem trok.

Een oogenblik later hadden de beide politiebeamten het vertrek verlaten, maar niet dan nadat Sullivan Raffles nogmaals ernstig tegen Raffles had gewaarschuwd.

HOOFDSTUK VII.

De toebereidselen.

Raffles sloot de deur weder zorgvuldig achter zijn beide bezoekers, en schoof er de knippen op.

Toen ging hij met de handen in de zijde voor Charly staan en zeide:

— Dat is toch zeer charmant van mijnheer Baxter, vindt je ook niet?

— Charmant? Laat hij zich voor mij in acht nemen. Hij heeft mij een ouden aap genoemd. Dat zal ik niet zoo licht vergeten.

— Bedenk, dat hij tegen den Tibetaanschen bediende meende te spreken.

— Dat doet er niet toe. Dan neem ik het voor dien armen knaap op. Hij zal het bezuren.

— Intusschen weten wij, dat wij een weinig op onze hoede zullen moeten zijn. Het bezoek van de twee professoren scheen onzen goeden Sullivan maar matig te behagen.

— Dien indruk kreeg ik ook!

— Waarschijnlijk is hij op dit oogenblik bezig, de bedienden te ondervragen.

— Maar dan zal de kellner zeggen, dat hij de twee geleerde heeren niet heeft zien weggaan! riep Charly uit.

— Dat is niet erg. Wij hebben hen immers zelven uitgelaten, zooals ik al aan Baxter heb medegedeeld.

— Maar zij zullen misschien onderzoek gaan doen naar twee professoren, die uit naam van de Fransche Société Geographique zijn opgetreden, en dan zullen zij ontdekken, dat het genootschap nooit zulk een opdracht heeft gegeven!

— Natuurlijk! Maar daar kunnen Sniffpinch en zijn bediende toch niets aan doen! Zij zullen eenvoudig gelooven, dat wij het nog maar juist op 't nipper-tje ontsnapt zijn, en bijna het slachtoffer waren geworden van dien boosdoener van een Raffles! Neen, er dreigt geen onmiddellijk gevaar, maar zooals ik reeds opmerkte — wij zullen er goed aan doen, als wij beide oogen wijd openzetten! En onze ooren er bij!

— Afgesproken! En wat zullen wij nu doen?

— Het programma afwerken, dat de heer Sniffpinch reeds voor dezen dag had opgemaakt!

— Hoe weten wij, wat hij van plan was?

— Dat zal hij ons zelf mededeelen.

Charly meende niet goed te hebben verstaan.

— Ik begrijp je niet, zeide hij.

— Sniffpinch zal zoo vriendelijk zijn, het ons zelf te zeggen, mijn waarde Charly!

De jonge man slaakte een kreet van verbazing en ongelooft.

— Hoe is dat mogelijk! riep hij uit. Hij is immers bewusteloos! Hij zag er uit als een doode!

— Dat is alleen maar schijn, mijn jongen! antwoordde Raffles glimlachend. Als de kastdeur eenig geluid doorliet, zou hij in staat zijn, alles te hooren en te begrijpen wat hier gezegd wordt!

— Ongelooflijk!

— O, het is minder verbazend dan je meent! De stof, die hem bedwelmd heeft, is in de geneeskunde goed bekend, ofschoon men er weinig gebruik van maakt, daar de chloroform beter gevoelloos maakt tegen alle lichamelijke prikkels, hetgeen vooral bij gevaarlijke operaties nuttig is, en bovendien veel goedkooper te vervaardigen is. Het bedwelmend middel, dat in de sigaar zat, beneemt het slachtoffer wel alle gezag over zijn ledematen, maar het laat zijn zintuigen onaangestast!

— Maar dan kan Sniffpinch toch immers niet spreken! riep Charly uit.

— Hij kan geen kik geven — ten minste als ik het niet wil! Maar als ik mijn hand op een zekeren zenuwknop leg, dan zal hij tijdelijk het gebruik van zijn stem terug krijgen! Je zult het trouwens aanstonds zelf zien! Ga maar mede!

Raffles trad op de kast toe, en opende de deur.

Sniffpinch lag nog juist op dezelfde plek, waar de beide mannen hem hadden nedergelegd.

Zijn oogen stonden wijd open, maar er lag volstrekt geen uitdrukking in. Het waren oogen als van een doode visch, glazig en star.

— Maak eens licht! zeide Raffles.

Charly ontstak zijn electrische zaklantaarn, nadat hij die uit zijn kleeren had gehaald, en liet het licht in de kast schijnen.

Raffles knielde naast het beweginglooze lichaam ne-

der, zocht eenigen tijd met zijn hand onder de kleeden van den ontdekkingsreiziger, en legde toen zijn vingers op een plek, dicht bij zijn keel.

Toen vroeg hij met duidelijke stem:

— Verstaat gij mij, mijnheer Sniffpinch?

— Ja, klonk het zacht.

— Maar kunt gij mij ook zien?

— Neen!

— Des te beter! Begrijpt u wat er met u geschied is?

— Zeer goed!

— Uitstekend! Wat zoudt gij vandaag gedaan hebben, als dit betreuenswaardig voorval niet tusschenbeide was gekomen?

— Ik weet het niet uit mijn hoofd. In den binnenzak van mijn overjase die in de kast van de slaapkamer hangt, zit een klein opschrijfboekje. Daarin heb ik alles genoteerd, wat ik vandaag aan bezoeken had af te leggen!

— En waar kan men het manuscript van uw lezing vinden?

— Dat bevindt zich op het oogenblik bij professor Slobberwock, die het een dag ter inzage had gevraagd.

Raffles trok zijn hand terug.

— Dat is alles wat ik weten wil, zeide hij tevreden. Kunt gij mij nu nog hooren, mijnheer Sniffpinch?

Geen antwoord — alles bleef stil!

Charly had vol verbazing toegekeken.

— Het is zeer merkwaardig, zeide hij zachtjes. Het is bijna om er bang van te worden!

— Ik erken dat het een vreemden indruk maakt! zeide Raffles, maar het is toch werkelijk heel gewoon!

Hij stond op, wierp nog een blik op het bewegingloze lichaam en verliet nu de kast.

Hij sloot de deur weder zorgvuldig en stak den sleutel weder bij zich.

— Zullen de bedienden niet trachten deze kast te openen als wij uit zijn? vroeg Charly.

— Waarom zouden zij dat? Zij zullen denken dat ik iets kostbaars in die kast heb gelegd en haar daarom heb afgesloten!

— Dat mag zoo zijn, maar toch komt het mij een weinig gevaarlijk voor.

— Maar waarom dan?

— Omdat Sullivan wantrouwig is geworden! Hij kan wel eens terugkeeren als wij hier niet zijn, de twee gesloten kasten ontdekken en tot de conclusie komen, dat hier iets niet in den haak is! Vergeet niet dat hij een detective is en geen hotelbediende.

Raffles dacht even na.

Maar toen schudde hij het hoofd en zeide:

— Dat is ondenkbaar, Charly! Zij hebben niet de minste aanleiding om hier terug te komen! En laat ons nu maar eens een onderzoek gaan doen in de jas van onzen vriend!

Hij trad de slaapkamer binnen en opende de deur van de kleerkast.

Spoedig had hij de overjas gevonden.

In den binnenzak daarvan ontdekte hij een klein lederen opschrijfboekje, vol gekrabbeld met allerlei aantekeningen.

Hij zocht er eenigen tijd in en zeide toen:

— Hij schrijft een verschrikkelijk handje, maar wij zullen in het adresboek, met behulp van dit notitieboekje den waren naam wel kunnen ontdekken van de geleerden, aan wie Sniffpinch vandaag en morgen een bezoek zou brengen.

— Zou hij daarbij zijn bediende medebrengen?

— Waarom zou hij dat niet?

— Maar het manuscript? Ga je dat halen?

— Dat zal wel moeten, maar ik ben niet van plan, mij streng aan dien tekst te houden!

— Je blijft er dus bij, die lezing te houden?

— Dat zal immers wel moeten. De diamanten bevinden zich in de brandkast van het gebouw en de afspraak zal wel zijn, dat ik ze pas op het laatste oogenblik kort voor de lezing terugvraag.

— Moet ik daarbij zijn?

— Dat spreekt vanzelf! Jij bent immers een staaltje van Tibetaansch ras! En je bent zelfs een heel mooi staaltje!

— Ik ben een oude aap! pruttelde Charly.

— Trek je daar niets van aan! Ik meen te weten dat het voor een Tibetaan een compliment is.

Raffles wierp een blik in het notitieboekje en vervolgde toen, eenigszins verschrikt.

— Alle drommels! ik zie dat ik hedenmiddag op een lunch moet zijn, die ter mijner eere wordt gegeven in het Hotel door het Cook-Genootschap! Daar schijn ik reeds eenige bijzonderheden van mijn reis te moeten mededeelen!

— Hoe laat is dat? vroeg Charly.

— Om een uur!

— Dan mag je je wel haasten, want het is nu twaalf. Is dat alles wat er in staat?

— Neen, morgenavond na afloop van de lezing, is hier in dit hotel al weder een groote eetpartij. Ditmaal wordt het souper gegeven door het Koninklijk

Aardrijkskundig Genootschap. Er zijn ook dames genoodigd en Sniffpinch is natuurlijk de eeregast! Een prachtige gelegenheid dus om mijn verzameling juweelen weer wat aan te vullen! En nu voortgemaakt, want ik moet mij nog in den rok steken!

Zoo snel hij kon begon Raffles zich te verkleeden.

Hij zag nu dat het noodzakelijk was, onder zijn overhemd eenige kleederen aan te trekken, want de ontdekkingsreiziger Sniffpinch was van aanzienlijken omvang.

Zoodra dit geschied was trok hij een wit overhemd van zijn slachtoffer aan, evenals een witte boord, die Charly uit een pakje had genomen dat in een papier gewikkeld was, hetwelk bedrukt was met den naam van een der beste shirtmakers in Londen, en dat blijkbaar dienzelfden morgen bezorgd was.

Een witte das en het rokkostuum van den wereldreiziger voltooiden het toilet.

— Ik kan niet zeggen dat de man er een eerste klas tailleur op nahoudt, zeide Raffles, terwijl hij zich in den grooten spiegel bekeek. Het is waar dat hij in Tibet weinig gelegenheid zal hebben gehad, zulk een kleedingstuk te dragen. En in ieder geval past het mij uitstekend!

— Je hebt trouwens geen keus! merkte Charly lachend op, die met een hoogen hoed en een overjas kwam aandragen.

Raffles paste het hoofddeksel op.

— Hij is een weinig te klein, bromde hij. Maar wij zullen er toch genoeg mee moeten nemen.

— En wat doe je nu met mij, Edward?

— Je zoudt je zeker alleen hier erg vervelen?

— Tamelijk.

— Welnu, dan neem ik je mee. Mag ik je er echter aan herinneren, dat je vooral niet met je vork en je lepel eet?

— Niet met mijn vork.....?

— Natuurlijk. De Tibetanen eten evenals de Chinezen met eetstokjes.

— Maar dat kan ik niet, riep Charly uit.

— Dat is dan een groot gebrek in de opvoeding, mijn jongen, zeide Raffles met voorgewenden ernst. Als je dat niet kunt, dan zul je met je vingers moeten eten.

— Vreeselijk! riep Charly jammerend uit. Ik zal dus tusschen al die deftige heeren met mijn handen moeten eten.

— Hoe kom je daarbij? Wat bedoel je? Natuurlijk

ga je in een hoek zitten, met het bord op de knieën. Dat doen alle Tibetaansche bedienden.

Charly trok bij het hooren van deze woorden zulk een ongelukkig gezicht, dat Raffles in lachen uitbarstte.

— Kom, mijn jongen, zeide hij, het heeft zooveel niet te beteekenen. Bedenk dat het voor een goede zaak is. Met de opbrengst van die diamanten kan ik al weer heel wat ellende lenigen.

— Als het maar niet te lang duurt, zeide Charly.

— O neen, daar zal ik wel voor zorgen. Als het mij verveelt, loop ik van tafel af. Trouwens, volgens het opschrijfsboekje moet ik om twee uur alweder bij den Minister van Koloniën zijn, die mij bij zich ontboden heeft; waarom begrijp ik niet goed, of 't moest zijn dat hij bij mij eens wil informeeren of het niet hoog tijd wordt van Tibet een Engelsche kolonie te maken. En nu moeten wij maken dat wij weggkomen, het is over half een.

Charly zocht naar een hoofddeksel en eindelijk vond hij een soort muts van berenvel.

Hij zette het voorwerp op zijn hoofd, bormde iets over de warmte en volgde toen Raffles die reeds aan de deur stond te wachten.

De gewaande ontdekkingsreiziger deed de kamerdeur op slot.

De twee mannen daalden de trappen af, de bediende met gekruiste armen op eerbiedigen afstand van zijn meester.

Raffles ging den sleutel aan de gepoederde dame brengen.

Zij scheen geen oogenblik aan zijn identiteit te twifelen en knikte hem vriendelijk toe.

— Gaat gij een wandeling maken, mijnheer Sniffpinch?

— Neen, Miss, ik ga een moeilijke taak vervullen. Ik ben de gast van het Cook-Genootschap, dat in het Hotel Cecil een lunch ter mijner eere geeft. Ik keer niet terug voor hedenavond, want ik moet dineeren bij den voorzitter van het Aardrijkskundig Genootschap.

— Dan wensch ik u veel genoegen, mijnheer Sniffpinch.

— Ik dank u, Miss.

— Zijt gij niet verheugd, dat gij weder in uw vaderland terug zijt?

— Hoe zou het anders, Miss, want de Engelsche vrouwen zijn en blijven toch steeds de schoonste ter aarde, zeide Raffles met een hoffelijke buiging.

De geblankette dame deed onmogelijke pogingen om

te blozen, en toen haar dit slechts ten halve gelukte, wendde zij zich met een koket lachje af.

— Volg mij, slaaf, zoo wendde Raffles zich tot den ongelukkigen Charly, die het onder zijn berenmuts zeer warm had.

De portier, die den wereldreiziger de trap had zien afkomen, had reeds een huurauto gewenkt.

Hij hield het portier voor Raffles open, die instapte, na hem een korten hoofdknik te hebben gegund.

Charly wilde hem volgen.

Maar een vlugge beweging van Raffles was voldoende om hem te doen begrijpen dat zijn plaats niet in de auto was.

Zuchtend schikte hij zich in zijn lot en nam naast den chauffeur plaats.

— Waarheen, mijnheer? vroeg de portier.

— Naar het Cecil Hotel, en laat den chauffeur vlug rijden.

De portier klapte en de auto zette zich in beweging.

HOOFDSTUK VIII.

Als iemand verre reizen doet...

Toen de lang verwachte gast eindelijk de receptiezaal van het beroemde hotel binnentrad, waren daar reeds alle gasten aanwezig, die vol ongeduld den beroemden ontdekkingsreiziger wachtten.

Onder hen bevonden zich de meeste professoren en geleerden, die Sniffpinch aan het station hadden afgehaald.

Maar geen hunner scheen ook maar een oogenblik te vermoeden dat de man die daar binnenkwam, een ander was!

Allen kwamen met uitgestoken handen op hem toe.

— Mijn waarde Sniffpinch!

— Hooggeachte collega!

— Groote reiziger!

— Welkom in ons midden, ijzeren man!

— Held van Tibet!

— Bloem van Engeland's geleerde wereld!

Al deze kreten klonken door elkaar.

Men verdrong zich om den gevierden gast en men vocht om het voorrecht hem naar de eereplaats te mogen geleiden van de hoefijzervormig opgestelde tafel in de aangrenzende banketzaal.

Ook de bediende had niet aan gemis aan belangstelling te klagen.

Men bekeek hem van alle kanten, betastte de kralen en versierselen op zijn linnenpak, wilde de berenmuts op de hand wegen, beduidde hem dat hij zijn mond moest openen, alsof hij een paard was, en trok hem zelfs aan zijn ooren, misschien om zich te overtuigen of hij ze kon bewegen, zooals sommige negerstammen dat kunnen.

Tegelijkertijd moest de arme Charly allerlei opmerkingen over zijn uiterlijk slikken, die niet zeer vleidend klonken.

Het moet gezegd, dat zij in aard en wezen slechts weinig verschilden van de opmerking welke door Fileas Baxter was gemaakt.

De kellners hadden intusschen de kostelijke spijzen binnengedragen.

In de geheime taal, welke alleen Charly en Raffles kenden, riep de gewaande Sniffpinch zijn trouwen bediende bij zich.

Hij wisselde eenige woorden met hem en daarop ging de bediende in een der hoeken van het vertrek nederhurken.

— Hebt ge nu Tibetaansch met hem gesproken, waarde Sniffpinch, vroeg Lobster, die van de partij was.

Raffles knikte afgemeten.

— Ja mijn waarde, dat is zoogenaamd Laag-Tibetaansch, — gij zoudt het kunnen vergelijken met het Engelsch dat in White Chapel wordt gesproken.

— Hoogst merkwaardig, riep Lobster uit. Ik heb uw manuscript reeds met de grootste belangstelling ingezien.

Ah, ah! dacht Raffles bij zich zelf dat is de beroemde Slobberwock die mijn manuscript bewaart!

Allen hadden zich nu aan tafel begeven.

Het gezelschap bestond bij deze gelegenheid uitsluitend uit heeren.

Van tijd tot tijd ging een kellner naar den hoek waar

Charly zat en reikte hem een bord eten toe, zooals men het in Londen gewoon is.

Maar Charly had honger, en daarom besloot hij, na kort beraad, zich te bedienen van de vork die moeder Natuur hem geschonken had!

En zoo kloof hij vol welbehagen op een malsche karbonade, en liet hij de heerlijke doperwtjes uit de kom van zijn hand in zijn mond glijden.

Met de aardappelen ging hij met nog minder omslag te werk.

Hij nam ze eenvoudig tusschen duim en wijsvinger en stak ze in den mond.

Van tijd tot tijd wierp een der geleerden een blik achter zich, om hem vol belangstelling gade te slaan.

— Zeg mij eens, mijn waarde Sniffpinch, was dez. man aanstonds bereid u te volgen?

— Hij zelf wel, en zelfs zeer gaarne, maar zijn vrotwen stonden het hem niet toe!

— Zijn vrouwen, zegt gij? vroeg Slobberwock verbaasd. Bestaat er dan veelwijverij in Tibet? Dat had ik nog nooit gehoord!

Onverstoorbaar antwoordde Raffles:

— In sommige streken van Tibet, welke ik voor het eerst bezocht, bestaat zij integendeel in zeer sterke mate!

— Maar daarvan heb ik niets in uw manuscript gevonden!

— Het moet een verrassing zijn!

— Dan is het wat anders! En hoeveel vrouwen had die brave man wel?

— Ongeveer negen en zeventig! Nu eens meer, dan eens minder! Hij was er nog al onverschillig voor, en hield er niet goed het oog op! Menigmaal liepen er eenige vrouwen weg, die dan een paar dagen daarna terugkeerden, vaak zonder dat hij het bemerkte had! Ik heb hem aangeraden om er een soort boekhouding voor aan te leggen. Maar daarvoor was hij veel te lui! Hij was een fatalist, en gevoelde de waarheid van het spreekwoord: „Aan een boom zoo vol geladen, mist met twee, drie pruimpjes niet!”

— Wel verbazend!

— Hoe is het mogelijk!

— Het klinkt ongelooflijk!

— Negen honderd zeventig vrouwen! riep er een die het niet goed verstaan had.

— Pardon collega, het waren er slechts negen en zeventig! verbeterde Raffles.

— En onstond er nooit twist onder al die vrouwen? wilde Lobster weten.

— Herhaaldelijk, mijne heeren, antwoordde Raffles met een ernstig gezicht.

— Wat geschiedde er dan?

— Dan duelleerden zij met elkander!

— Groote goden! Met een mes zeker?

— Neen, dat niet!

— Met een Chineesche sabel dan?

— Ook dat niet! Het ging veel eenvoudiger in zijn werk! De twee mede-minnaressen namen ieder een kan inlandschen jenever voor zich! De beide kannen hadden volmaakt denzelfden inhoud. Om de beurt schep-ten zij ieder een kleine kroes van den drank uit de kan en dronken die leeg. Wie het eerst onder de tafel rolde verloor den strijd en de andere werd tot winnende partij verklaard!

— En wat deed de man?

— Die sloeg de winnende partij bont en blauw, als de wedstrijd niet naar zijn zin was uitgevallen.

— Groote goedheid, welk een land!

— Wat een zonderlinge zeden!

— Ik ken die gebruiken nog niet.

— Het is geen wonder, dat uw bediende den hemel dankte dat hij voor eenigen tijd van die negen en zeventig vrouwen bevrijd was!

— Zeer juist opgemerkt, mijnheer, zei Raffles ernstig. Een oogenblik stond ik vrij wat vrees uit, want de vrouwen hadden het er op gezet hem te vergezellen! En niet alleen de vrouwen, maar ook zijn zeshonderd drie en negentig kinderen! En niet alleen die zes honderd drie en negentig kinderen, maar ook zijn 24317 kleinkinderen! Want al die kinderen waren op hun beurt weder getrouwd, en daar het meestal jongens waren, waren zij allen in het huwelijksbootje gestapt met een aantal vrouwen, dat varieerde tusschen de 85 en de driehonderd! Gij ziet dus dat mijn bediende in zijn soort nog een heel bescheiden man is!

Een onbeschrijflijk koor van uitroepen volgde op deze mededeeling.

Allen praatten en schreeuwden door elkaar.

Velen der aanwezigen maakten een aantekening in hun notitieboekje, anderen weder op hun manchet of hun zakdoek.

Eindelijk kon Slobberwock zich verstaanbaar maken.

— Uw bediende is dus al grootvader? vroeg hij. Hoe oud is hij dan wel?

— Zes en twintig jaar, mijn waarde!

— Maar dat is toch onmogelijk!

— Volstrekt niet! Men trouwt in Tibet als man op zijn twaalfde of dertiende jaar, de vrouwen zelfs nog

veel vroeger! En het komt herhaaldelijk voor dat grootmoeder met loshangend haar, korte rokjes en een tasch onder den arm naar de Fröbelschool wandelt.

Dat was te veel voor Slobberwock!

Hijgend liet hij zich achterover in zijn stoel vallen.

Met glazige oogen staarde hij Raffles aan.

Wel drie malen rukte hij met een driftig gebaar zijn reusachtigen bril af, om de glazen met zijn servet schoon te poetsen en den wereldreiziger opnieuw aan te staren.

Ook de andere gasten waren stom van verbazing.

Wat Charly betreft, deze had reeds lang zijn hoofd gebukt en zijn gelaat met zijn handen beschermd, ten einde zijn gezicht niet te vertoonen.

Ieder oogenblik vreesde hij in een krampachtige lachbui los te barsten.

De schoolgaande grootmoeders hadden hem bijna in zijn laatsten aardappel doen stikken.

Voor al de ernst, waarmede Raffles dit alles mededeelde, benam hem bijna zijn zelfbeheersching.

Eindelijk kon Slobberwock uitroepen:

— Wat gij mij daar mededeelt, dat is... dat is... dat grenst aan het wonderbaarlijke! Ik heb al heel wat over Tibet gelezen, maar van iets dergelijks had ik nog nooit gehoord!

— Dat verwondert mij niets, mijn waarde Slobberwock, ik zeg je immers dat ik streken bezocht heb, waar nog nooit iemand een voet gezet had.

— Maar ook hiervan vond ik niets in uw manuscript!

— Ook dit moest een verrassing blijven! Het spijt mij half dat ik het u heb medegedeeld!

— Het klinkt of men een sprookje hoort. Eén man met vierhonderd negentig — drie honderd zeventig kleinkinderen! riep dezelfde heer van zoeyen uit, die het aantal al weder niet goed had verstaan.

Niemand echter gaf zich thans de moeite hem beter op de hoogte te brengen.

Het getal was immers zoo groot dat men het bijna niet kon omvatten.

— Maar zeg mij eens, mijn waarde Sniffpinch, merkte Lobster beleefd op. Veronderstel nu eens dat uw bediende een gezond man is, en tachtig jaar wordt! Dat is toch denkbaar nietwaar?

— Dat is zelfs in Tibet een prille leeftijd, mijn waarde heer! Men wordt daar gemiddeld van honderd twintig tot honderd vijftig jaar!

— Zeldzaam! Hoogst zeldzaam! Welnu, als uw bediende in leven blijft — weet gij dan wel hoe groot het aantal zijner kinderen, kleinkinderen, achterkleinkin-

deren en achter-achterkleinkinderen kan zijn, als hij nog niet eens vijftig jaar is?

Een gespannen stilzwijgen volgde op deze woorden.

Iedereen keek den gewaanden Sniffpinch met groote oogen aan.

Maar zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken, antwoordde Raffles:

— Ik heb het wel eens uitgerekend, in één vrij uurtje, en ik ben tot deze slotsom gekomen: Als mijn bediende vijftig jaar is, dan kan hij, aannemende dat zijn nakomelingen van het mannelijk geslacht allen in het huwelijk treden met gemiddeld twee honderd vrouwen, 800 kinderen, 360000 kleinkinderen, 216.000.000 achterkleinkinderen en 129.600.000.000 achter-achterkleinkinderen hebben!

Het was doodstil in de groote zaal.

Men zou een speld hebben hooren vallen.

Het zweet stond den geleerden heeren op het gezicht.

Zelfs de kellners durfden zich niet bewegen.

De cijfers deden hen duizelen!

Maar onverbiddelijk ging Raffles voort:

— Dit is natuurlijk slechts in geval mijn bediende op zijn een en vijftigste jaar zou sterven. Wanneer wij echter aannemen dat hij honderd wordt, dan zou hij genoeg nakomelingen tellen, om er de aarde eenige malen mede te bevolken!

Slobberwock liet een schorren kreet hooren.

Hij maakte een afwerend gebaar en kreunde:

— Houd op! Niet meer! Ik bezwijk! Het is te veel — te veel!

Hij liet zich achter in zijn stoel vallen en wuifde zich met zijn servet koelte toe.

— Een ding is er, dat ik niet goed begrijp, zeide Lobster eindelijk.

— En dat is? vroeg Raffles.

— Hoe komt het eigenlijk, dat de Tibetanen reeds niet lang de geheele wereld met hun nakroost hebben overstroomd?

— Dat heeft een zeer eenvoudige reden, mijn waarde heer! Allerlei omstandigheden verzetten zich daartegen! Ten eerste moet gij weten, dat de zelfmoord in Tibet zeer verspreid, ja, een soort mode is geworden. Ieder burger die maar iets beteekent, heeft zijn fraai bewerkt zwaard, teneinde zich daarmede den buik open te snijden, als het leven hem niet langer bevalt. En dit geschiedt soms om de geringste kleinigheden, welke wij Westerlingen de moeite niet waard zouden achten — een aangebrande biefstuk, een slechte kritiek over een acteur in de krant, een verloren overhemdknoopje,

een paar knellende schoenen... dan hebben wij allerlei ziekten, als daar zijn: scheurbuik, kwade droes, vlek-ziekte, enz. Vervolgens de talrijke oorlogen, die de bevolking vreeselijk dunnen, hongersnood, tweegevechten en meer. Op al die manieren gaat 99 procent van de bevolking ten onder, al blijft niettemin het bevolkingsoverschot nog altijd zeer groot.

De kellners hadden nu het dessert opgedragen.

De champagneglazen waren volgeschonken.

Slobberwock, die weder bijgekomen was, verhief zich van zijn stoel, tikte tegen zijn glas, schraapte zijn keel en begon;

— Mijne heeren! Hooggeachte collega's! Ik wensch eenige woorden te spreken naar aanleiding van de gelukkige gebeurtenis, dat wij den grooten reiziger weder in ons midden hebben, die ons zooeven zulke hoogst belangwekkende bijzonderheden heeft medegedeeld over het leven in Tibet, bijzonderheden, welke wij geen van allen nog bevroedden! Het was op een schoonen Septemberdag.....

En eindelijk kon de brave Slobberwock zijn redevoering ten einde brengen, die hij reeds drie malen tevergeefs was begonnen!

HOOFDSTUK IX.

De lezing.

Een volle dag was sedert deze lunch voorbijgegaan.

Raffles had verschillende bezoeken gebracht, volgens de aanwijzingen welke hij in het opschrijfboekje van Sniffpinch had gevonden.

Nergens was ook maar het geringste wantrouwen ontstaan.

In de kast lagen de beide gevangenen zoo rustig alsof zij sliepen.

Niets wees er op, dat zij voor den tijd uit hun bewusteloosheid zouden ontwaken.

Des avonds om half negen zou de lezing plaats vinden in de feestelijk versierde, kleine lezingzaal van het Aardrijkskundig Genootschap.

De uitnodigingskaarten waren verzonden, een honderdtal geleerden met hunne dames zouden deze eerste lezing bijwonen.

Charly had zijn rol met de grootste bekwaamheid en met bewonderenswaardig geduld volgehouden.

Deze avond zou hunne pogingen met succes bekronen.

Dadelijk na het diner, in het hotel gebruikt, kleepte Raffles zich aan.

In iederen zak een geladen revolver en zijn uitrusting was gereed!

Om acht uur reed de huurauto voor, en kwam de kellner de beide mannen waarschuwen.

Raffles onderzocht nogmaals de kasten en begaf zich

daarop naar de wachtende auto, door Charly gevolgd.

Tien minuten later stegen zij weder uit en traden de schel verlichte vestibule van het Vereenigingsgebouw binnen.

Men zag daar reeds verscheidene heeren en dames in avondtoilet die zich naar de kleine zaal begaven, waar de lezing zou worden gehouden.

Ook Slobberwock bevond zich onder hen.

Zoodra hij den wereldreiziger ontdekt had, kwam hij met uitgestoken handen op hem toe en riep:

— Daar is onze groote man! Wees welkom! Wij zullen u aanstonds naar de kluis geleiden!

— Ik ben tot uw dienst, professor, zeide hij.

— Wees dan zoo goed mij te volgen!

Raffles gaf Charly een wenk en deze bleef alleen in de vestibule achter.

Slobberwock geleidde den gewaanden ontdekkingsreiziger eenige trappen af naar een kelder, die helder verlicht was door een aantal electriche lampen.

Hij haalde een bos sleutels te voorschijn, opende de zeer zware stalen deur.

Zij traden den kelder binnen, waar zich de stevige kluis bevond, waar verschillende sieraden, kostbare manuscripten, verscheidene oudheden en de kast van het Genootschap bevonden.

Slobberwock nam een anderen sleutel van zijn bos en opende de deur van de brandkast.

Op de bovenste plank lagen de vier ongeslepen diamanten op een klein stukje fluweel.

Raffles nam ze in zijn handen en bekeek ze met het oog van een kenner.

— Gij doet alsof gij de steenen voor het eerst van uw leven ziet, waarde Sniffpinch, riep de professor lachend uit.

— Ik wil het u wel bekennen dat ik ze nog altijd met de grootste bewondering bezie! Bedenk dat ik ze in veel dagen niet heb kunnen beschouwen!

Raffles liet de steenen in zijn zak glijden; Slobberwock sloot de deur van de brandkast weder.

Raffles wilde het gewelf weder verlaten, maar plotseling viel hem iets in.

— En het manuscript, mijn waarde! Gij hebt toch hoop ik, het manuscript niet vergeten?

De professor sloeg zich met zijn hand op zijn borst.

— Hier zit het mijn waarde, riep hij uit. Maar het zou u toch niet erg ontrijfd hebben, als ik het eens had vergeten? Gij zult het toch wel uit uw hoofd kennen?

— Nu, daarop zou ik geen eed durven doen! Ik ben in ieder geval verheugd dat gij niet zoo vergeetachtig zijt als ik zelf ben.

Slobberwock had de hand in den zak gestoken en overhandigde Raffles een opgevouwen manuscript.

Deze opende het en wierp er een blik in.

— Maar mijn waarde heer, riep hij uit, dat is mijn manuscript niet!

— Wat zegt gij daar!

— Welneen! de titel luidt: „Een maand onder de menscheneters op Nieuw Guinea” en daar heb ik nog geen voet gezet!

Slobberwock greep zich naar het hoofd.

— Lieve hemel, dan heb ik bij ongeluk het manuscript van collega Lobster bij mij gestoken! Gij moet weten dat hij daar vertoefd heeft. Kunt gij het niet zonder uw manuscript stellen?

— Niet gemakkelijk! ik zal in ieder geval, ten einde het publiek niet te laten wachten, met mijn lezing beginnen. Stuurt gij dan iemand met een brief naar uw woning en laat het manuscript dan spoedig halen.

— Onmiddellijk, waarde Sniffpinch, riep Slobberwock uit, die zeer beducht was geweest voor een woedende driftbui van den wereldreiziger.

— Zijn de lantaarnplaatjes er? vroeg Raffles.

— Ja zeker!

— En is de lantaarn goed in orde?

— Ik heb haar zoeven nog zelf nagezien!

— Laat ons dan spoedig gaan want het is reeds over half negen!

De beide heeren ondernamen den terugtocht en bevonden zich spoedig weder in de vestibule, vanwaar zij zich naar de kleine zaal begaven.

Sniffpinch werd met luid applaus ontvangen.

Naar alle kanten buigend en door den Tibetaansen bediende gevolgd, liep hij de zaal door en besteeg langs het kleine trapje het podium, waarvan de achterwand was vervangen door een wit scherm en waar het leesgestoelte reeds was gereed gezet.

Een lid van het Aardrijkskundig Genootschap, zoo was afgesproken, zou de projectielantaarn bedienen.

Charly nam dicht bij den lessenaar plaats, door zich met gekruiste beenen op den vloer neer te zetten.

Raffles ging achter den lessenaar staan, nam een teug van het suikerwater, dat reeds voor hem was klaar gezet, liet zijn blikken in het rond waren en begon toen:

Dames en heeren!

Door een kleine vergissing is het manuscript, met de beschrijving van mijn reis, nog niet ter plaatse! Ik ben dus tot mijn spijt genoodzaakt voorloopig op mijn geheugen te vertrouwen, maar ik hoop dat dit niets zal afdoen aan de aantrekkelijkheid mijner lezing!

— Bravo! riep er iemand in de zaal.

Het bleek dezelfde heer te zijn die den dag te voren alle door Raffles medegedeelde cijfers verkeerd had verstaan.

— Ik zal dan zoo vrij zijn, vervolgde Raffles, mijn rede aan te vangen met een kleine uiteenzetting van zeden en gewoonten onder de bewoners van zuidelijk Tibet, welke streek nog zeer weinig bezocht is!

En nu begon Raffles met onverstoorebaren ernst een verhaal op te dissen omtrent de gebruiken bij de Tibetanen, waarvoor zelfs Baron von Munchhausen zich zou hebben gegeneerd!

Het was goed dat niemand onder het auditorium ook maar een sekonde vermoedde, dat Sniffpinch niet degene was voor wien hij zich uitgaf, anders zou de zaak misschien toch niet als een grap zijn geëindigd.

Wel keek nu en dan een der professoren een weinig verbaasd op, maar Sniffpinch sprak met zooveel heilige ernst en overtuiging dat de twijfelaar spoedig het verkeerde van zijn houding inzag en met des te grooter aandacht de onzinnige verhalen van den wereldreiziger volgde.

Waarschijnlijk was een dergelijke rede noch nimmer in de zaal gehoord, waar de wetenschap haar zetel had,

en denklijk zou men er ook nooit weer een tweede van dien aard hooren.

Het manuscript werd intusschen gebracht, maar Raffles sloeg er in het geheel geen acht op, tot groote wanhoop van den man aan de lantaarn, die nu in het geheel niet meer wist waaraan hij zich te houden had, en ten slotte niet beter wist te doen dan de lantaarnplaatjes op het doek te werpen en dan telkens de zaal donker te maken, hetgeen hij van zijn plaats achter het scherm kon regelen.

Eindelijk werd ook het beeld van den Tibetaansen bediende vertoond.

— Dit is mijn bediende Rumbottle! riep Raffles uit, aldus door mij genoemd wegens zijn buitengewone voorliefde voor onversneden Jamaica-rhum. Hij is op dit oogenblik toevallig nuchter, maar ik verzeker u dat dit slechts zeer weinig voorkomt! Ik begrijp zelfs niet goed waaraan dit eigenlijk is toe te schrijven, want hij is geregeld twintig uren van de vier en twintig stonddronken!

Hij had Charly aan een oor opgetrokken en draaide hem nu, met zijn uitgespreide vingers boven op de kruin van den bediende, als een speelgoedpop rond.

— Ik moet hieraan tot mijn spijt toevoegen, dat hij in staat van dronkenschap een hoogst gevaarlijk seigneur is! De moorden en diefstallen die hij in zijn vaderland op zijn geweten heeft, zijn niet te tellen, maar ik moet erkennen dat hij er in de korte oogenblikken waarop hij nuchter is, steeds groot berouw over heeft. Vooral de Londensche honden moeten zich voor hem in acht nemen, want hij is verzet op hondenvleesch, liefst in rauwen toestand.

Nu beval hij den bediende weder te gaan zitten en drukte op den knop, hetgeen voor den man van de lantaarn het sein was om de zaal weder te verdonkeren en het volgende plaatje in zijn lantaarn te steken.

— Dit is de Daila Lhama, dames en heeren, een sukkel tusschen ons gezegd en gezwegen! Een man met slechts achttien vrouwen! Kortom een lafaard van het

eerste water. Wij zullen deze boeventronie maar spoedig weder in het niet laten verzinken!

Weer een druk op den knop en de zaal werd wederom verlicht.

— En nu zal ik zoo vrij zijn, dames en heeren, u het glanspunt van den avond te toonen!

Hij stak de hand in den zak en haalde er de diamanten uit.

— Hier heb ik iets wat gij in uw geheele leven nog niet hebt gezien.

Hij nam een der diamanten en wierp hem in het publiek, zooals men van het tooneel tijdens een revue wel eens bloemen in de zaal strooit.

Verscheidene handen werden uitgestoken.

Een jonge man met vlasblond haar en een schaapectig gezicht was zoo gelukkig geweest den steen op te vangen.

— Gij hebt daar een waarde van omstreeks tienduizend pond sterling in de handen, jonge man, riep Raffles uit.

— Het is ongelooflijk, riep de jongeman met het vlasblonde haar. Men zou zeggen dat het een gewone vuursteen is.

— Als je wat beter toekeek, ezal, zeide Raffles in zich zelf, dan zou je aanstonds gezien hebben dat het er ook werkelijk een is. Denk je soms dat ik met echte diamanten zal smijten.

De steen ging van hand tot hand.

Eindelijk kwam hij weder in den zak van Raffles terecht.

— Dames en heeren, zeide hij. Mijn redevoering is eigenlijk nog heel wat langer, maar om u de gulle waarheid te zeggen begin ik er hartelijk genoeg van te krijgen en verlang ik naar het souper. Ik weet niet of gij er ook zoo overdenkt.

Deze mededeeling wekte eerst eenige verbazing, daarna hilariteit, en ten slotte groote vroolijkheid.

De groote Sniffpinch had het gezegd en dus behoorden de men om de goede grap te lachen.

HOOFDSTUK X.

De dubbelgangers.

Raffles had deze opmerking toch niet uitsluitend voor de grap gemaakt.

Hij vreesde dat het bedwelmende middel hetwelk hij Sniffpinch en zijn bediende had toegediend, binnen eenige uren zijn invloed zou hebben verloren en voor dien tijd moest alles achter den rug zijn.

En zoo kwam het dan dat het publiek midden in de lezing lachend en pratend opstond en zich gereedmaakte, voor zoover het daartoe uitgenoodigd was, zich naar het hotel te begeven, waar de ontdekkingsreiziger zijn intrek had genomen, ten einde daar deel te nemen aan het souper.

Raffles en Charly hadden ongemerkt het eerst het gebouw weten te verlaten, zonder dat een der lastige professoren het had gemerkt.

Zij begaven zich, zoodra zij in het hotel waren aangekomen, onmiddellijk naar de kamer van Sniffpinch.

Alles was daar nog volkomen in orde.

Toen Raffles de kastdeuren achter elkaar opende, voor alle veiligheid met de revolver in de vuist, lagen de beide bewusteloze mannen daar nog juist, zooals hij henzelf daar had neergelegd.

Hij wierp een aandachtigen blik op het gelaat van Sniffpinch, sloot de kastdeur weder en bleef even peinzend staan.

— Ik geloof niet, dat zij nog lang bewusteloos zullen blijven, Charly.

— Maar waarom poetsen wij dan niet eenvoudig de plaat?

— Omdat het programma nog niet is afgewerkt.

— Maar die afwerking kan groote gevaren opleveren.

— O neen, gevaar is er niet, of het zou moeten zijn dat wij te lang treuzelen.

— Maar kun je hen niet opnieuw bedwelmen?

— Neen, dat kan nu niet meer. Kom, men zal ons wel wachten in de feestzaal.

De twee vrienden begaven zich naar een van de kleine feestzalen waar een keurig souper van vijftig couverts was aangericht.

De gasten bevonden zich in een kleine zijkamer, wachtend op den wereldreiziger.

De dames waren in groot avondtoilet en behangen met juweelen.

Raffles liet er zijn kennersblikken over heendwalen en liet een goedkeurend gebrom hooren.

Een kellner kwam zeggen dat alles gereed was, en de gasten begaven zich aan tafel, waarbij Raffles de vrouw van professor Slobberwock geleidde, een zeer zwaarlijvige en groote vrouw met een prachtig snoer paarlen om den hals.

Eindelijk waren allen gezeten.

Charly had, na een korten wenk van Raffles, zijn plaats weder achter zijn stoel ingenomen.

Het souper begon onder de stilte, die onafscheidelijk schijnt te zijn met den aanvang van al dergelijke feestmaaltijden.

Maar langzamerhand, en naarmate de voortreffelijke spijzen en de wijn hun invloed deden gevoelen, geraakten de tongen los.

Iedereen wilde nog nadere bijzonderheden weten van het huwelijksleven der Tibetanen, waarvan Sniffpinch reeds zooveel belangwekkends had verteld.

Voor al de dames luisterden met gespannen aandacht.

— O maar ik geloof, dat ik daar niet voor een milioen zou willen wonen, om genoodzaakt te zijn mijn echtgenoot met nog negen en negentig andere vrouwen te moeten deelen, riep een zeer lange, zeer magere en zeer leelijke dame uit, die zelfs in Engeland niet de geringste kans had om een echtgenoot met een ander te deelen.

— Ik verzeker u, Miss, dat het niets is dan een kwestie van gewoonte. De vrouwen weten daar niet beter, moet gij denken.

— Zijn er dan cafés en theaters, mijnheer Sniffpinch, vroeg een piep jong meisje, en nemen de mannen hun vrouwen dan daarheen mee?

— Neen Miss, dat zou tegen de etiquette indruischen. Als de mannen uitgaan blijven de vrouwen thuis, en vermaken zich met een handwerkje, met het ganzenbord, met het bedenken van nieuwe recepten, en met goochelen.

— Met goochelen! riep het jonge meisje uit, o, wat interessant.

— Ja, Miss, interessant is het. Men kan wel zeggen dat de Tibetanen de grootste goochelaars der wereld zijn.

— Ik meende eigenlijk dat die eer aan de Japanners toekwam, merkte professor Lobster op.

— Dat meende ik ook, totdat ik in Tibet geweest was, professor, hernam Raffles kalm. Wat ik daar gezien heb, stelt het goochelen van de Japanners totaal in de schaduw. Hebt gij bijvoorbeeld wel eens een speenvarkentje in een sigarettenkokertje zien veranderen, de sigaretten in ratelslangen, en deze weer in vingerdoekjes?

— Neen, ik moet erkennen, dat ik dat nog nooit gezien heb, riep professor Lobster ten hoogste verbaasd uit. Waart gij daar zelf bij?

— Om u te dienen, mijn waarde. O, dit beteekent nog niets. Ik heb eens een goochelaar bij mij in huis gehad, die uit mijn eigen papiermand beurtelings karnemelk, champagne en chocolade schonk. En ik moet er aan toe voegen dat het een korf was.

Talrijke kreten van verbazing lieten zich hooren.

— Maar misschien kan uw bediende ook wel goochelen? riep er een.

— O ja, hij is er tamelijk sterk in, antwoordde Raffles onverschillig. Ik heb hem onlangs mijn hoogen hoed zien opeten en als een slaapmuts weer uit een zijner neusgaten zien trekken.

— O, wat griezelig, riep het jonge meisje van zoeven uit.

— Hij verandert paarden in diamanten, in duivenboonen en muis, en vice versa.

— En zonder hulpmiddelen? vroeg Slobberwock.

— Zonder hulpmiddelen, mijn waarde.

— Neem mij niet kwalijk, maar dat zou ik moeten zien, voor ik het geloof, riep Lobster uit.

— Ik ook! Ik wil zien hoe die Tibetaan een bruine boon in een hoogen hoed verandert, zeide de heer die geen cijfers kon onthouden.

— Niets gemakkelijker dan dat, mijne heeren. Slaaf kom hier, zoo vervolgde Raffles zich tot Charly wendende.

Hij sprak weder eenige woorden met Charly in de geheimzinnige taal.

De jonge man nam onverschillig zijn muts af en trad op de dikke mevrouw Slobberwock toe.

— Wat wil die rare Chinees van mij? vroeg zij eenigszins verschrikt.

— Gij moet uw paarden collier in zijn muts doen, antwoordde Raffles rustig.

— Kunnen zij daarvan niet bederven?

— O neen, integendeel, antwoordde Raffles, terwijl er een spotachtig lachje om zijn lippen speelde.

Mevrouw Slobberwock maakte het paarden collier los en liet het in de diepe berenmuts vallen.

Charly ging naar de naast haar zittende dame, die een paar oorbellen in de muts deed en zoo vervolgens het heele rijtje af, tot dat hij weer naast den stoel van Raffles stond.

Deze was intusschen opgestaan en was langzaam naar de deur geslenterd.

— En nu zal ik u laten zien, dames en heeren, wat er van uw diamanten en uw paarden terecht komt, riep Raffles met luide stem.

Maar plotseling liet zich op de gang een luid geraas hooren.

Verschillende stemmen klonken verschrikt door elkaar.

Maar boven alles uit klonk een stem die Raffles maar al te goed herkende.

Het volgende oogenblik werd de deur opengeworpen.

Robert Sniffpinch stond op den drempel.

Hij was nog een beetje bleek, hij wankelde nog een weinig op zijn beenen, maar hij was het, daaraan viel niet te twijfelen.

Een oogenblik heerschte er een doodelijk stilzwijgen in het vertrek, terwijl Sniffpinch zijn met bloed beloopte oogen door het vertrek deed dwalen.

Maar toen klonk er een luide kreet van woede en schrik.

De gasten hadden blijkbaar begrepen, welk bedrog hier gepleegd was.

— Mijn oorknoppen.

— Mijn juweelen dasspeld.

— Mijn manchetknoopen.

— Ik wil mijn diamanten broche terug.

Zoo werd er door elkaar geschreeuwd.

— En mijn vier diamanten! brulde Sniffpinch boven alle anderen uit.

Raffles en Charly begrepen dat hier snel gehandeld moest worden.

Het gevaar was dreigend.

Blijkbaar was de bewusteloze man een half uur te vroeg weder ontwaakt en had hij alarm gemaakt.

Achter hem, in de deuropening, waren de gezichten

van vier tot vijf kellners, den gerant, den portier en een paar etageknechts te zien.

Er was niet aan te denken zich daar een doortocht te banen.

Het raam — dat was de eenige kans op redding.

Raffles had de inrichting van het hotel uitstekend bestudeerd.

Hij wist dat dit raam uitkwam op een lang balkon, doorlopend tot aan den hoek van een zijstraat, waar zich een regenpijp bevond.

Zijn plan was dus aanstonds gemaakt.

Hij wierp Charly een paar woorden toe, voor de anderen onverstaanbaar en daarop waren zij met een sprong bij het breede balkonraam.

Raffles had zijn revolver getrokken, terwijl Charly de deuren openduwde.

— Het spijt mij, dames en heeren, dat ik den aardigen goocheltoer op deze wijze moet onderbreken, riep Raffles met zijn klare doordringende stem. Maar ik moet mij eerst eens gaan overtuigen of de diamanten en paarlen wel werkelijk boonen en erwten zijn geworden. Ik heb de eer u allen te groeten. Een volgenden keer

wat minder lichtgeloovigheid en wat meer gezond verstand, mijne heeren. En wat de vier diamanten betreft, ik verzeker u, dat die thans een betere bestemming zullen krijgen dan wanneer zij in handen waren gebleven van onzen grooten ontdekkingsreiziger.

Na deze korte toespraak was Raffles op zijn beurt met een sprong op het balkon.

Charly bevond zich reeds aan het einde en liet zich nu snel langs de regenpijp zakken.

Toen Raffles hem volgde bereikten juist de eerste gasten, die van hun schrik bekomen waren, de balkondeuren.

Maar zij kwamen te laat.

Er was niets meer van den Grooten Onbekende te zien.

Alleen klonk het geluid van een auto, die zich met grooten spoed verwijderde.

Baxter en Sullivan hadden toch gelijk gehad — Robert Sniffpinch, de groote ontdekkingsreiziger, zou er verstandig aan gedaan hebben als hij zich wat meer in acht had genomen voor Lord Lister.

De volgende aflevering (No. 241) bevat:

Een duister verleden.

